

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

Cumhuriyetin kırkinci yıldönümünde:
Doğru yoldan çıkanlar!

Amir

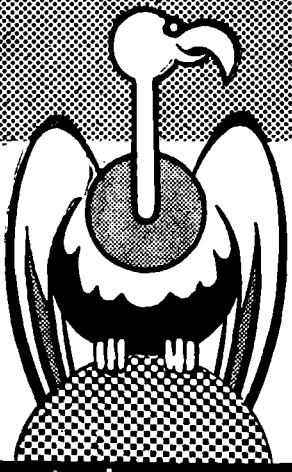
Büyük Yüzüncü Yıl Çekilişinde

Şimdiye Kadar Bir Çekilişte
Verilen İkramîyelerin
En Büyüğü

Milyon

T.C. ZİRAAT BANKASI

Ak b a b a

Refet Paşayı Ararken...

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İlhan Selçuk, Selâmi
Yurdatap, Nimet Arzık,
Necdet Rüştü, Şemsi
Belli, Hüseyin Kork-
mazgil, Burhan Esen,
Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramîs Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Nehar Tüblek,
Cafer Zorlu, Bülent Şe-
ren, Mehmet Polat, Se-
mih Balcıoğlu, Mim Uy-
kusuz, Zeki Beyner,
Burhan Solukçu, Şadi
Dinççag, Mustık, Erdo-
ğan Ozer.

Yazı işlerini fiilen
idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı
yer :
Ak b a b a Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11
İLAN FIATI :
Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 lira-
dır.

Cilt : 5 — Sayı : 118
31 Ekim 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk
yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

BİR akşam karanlığında, Mus-
tafa Kemal Paşanın kapısı
çalındı. Bu kapı, şimdi Atatürk
müzesi olan Şişli'deki evin kapı-
sıdır. Gelen, miralay Refet bey-
di. Umum Jandarma Kuman-
danı miralay Refet Bey.

Mustafa Kemal, hiçbir açıkla-
ma yapmadan ona sordu:

— Benimle Anadolu'ya gelir
misin?

Refet Bey de hiçbir açıklama
istemeden cevap verdi:

— Sevinerek ...

Nereye gidecekti onunla? Ne
yapacaklardı Anadolu'da? Hiçbir
şey bilmiyordu Refet Bey. Ama,
Mustafa Kemal'i biliyordu!

İki silâh arkadaşı, çürük bir
tekne içinde, Karadenize bera-
ber açıldılar, yolda korkulu gün-
leri beraber geçirdiler, karaya
beraber çıktılar.

Mustafa Kemal, iç Anadolu'ya
doğru yol aldı: «Dağ başını du-
man almış» türküsünü çağıra
çağıra. Refet Bey Samsun'da
kaldı...

Mustafa Kemal'in Samsun'da
bıraktığı Refet Bey, Karadeniz
kıyılarına düşman çıkartmasını
gөгüsleyen kahramandır.

Bir tarih incelemesi yapmıyo-
rum burada... Benim bildiğim,
Mustafa Kemal, Ali Fuat Cebe-
soy, Kâzım Karabekir'den son-
ra ilk günlerin hemen adı söyle-
nen savaşçısı odur.

Nice inançların temelinden
sarsıldığı o yıkılış günlerinde,
inancı zedelenmeyen sayılı adam-
lardan biriydi Refet Bey.

Kaba çizgilerle o ölüm - kalım
yıllarının portresini çiziyim:

Konya isyanı üstüne atılan
kartal adam oydu. Demirci Efe-
yi göz altında tutan odur. Sa-
karya dayanışında Milli Savun-
ma Bakanı Refet Paşanın yarar-
lıkları unutulmaz.

Ama en büyük, en büyük, en
büyük hizmeti, İstanbul'u, kan-
sız ve kavgasız bir politikacı in-
celiği ile Ankara'ya bağlayışındır:

Mudanya mütarekesinden son-
ra, dokuzbin jandarma ile Trak-
ya'ya geçecek, orada millî hü-
kümetin idaresini kuracaktı Re-
fet Paşa.

Son Osmanlı İmparatorluğu-
nun son payitahtına ayak basar
basmaz, hastayı döşeginden, ço-
cuğu beşiğinden kaldıran bir
coşkunlukla bütün İstanbul

ayaklandı. Penceresinde bayrak
alevlenmiyen tek ev kalmamıştı
o gün.

Sadrâzam Tevfik Paşa, bu nur
yüzlü ihtiyar, hemen hükümeti-
nin istifasını vermiş, İstanbul'u,
baş kumandan murahhası Refet
Paşa'nın muzaffer kılıcına tes-
lim etmişti.

İşte, geçen ayın ışıkl bir ge-
cesinde, düşman ordularının yı-
kamadığı bu Refet Paşa, ölümün
bir kanat vuruşu ile yıkılıverdi.

Ertesi gün, daha ertesi gün,
daha daha ertesi gün, gazetele-
rin baş sayfalarında onu aradım:
Geniş tepeli kalpağı, bol pelerini,
çevik yapısı ve hayatının bütün
destanı ile...

Yoktu, yoktu, yoktu...

Kim mi vardı onun yerinde?..

Sayfalar boyu resmi, sütunlar
boyu zaferleri ile futbolcu Lefter.

Galiba biz, Refet Paşadan ön-
ce ölmüşüz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Korkulu Rüya

İstanbul'da partisiz vatandaş, el-
bet partili vatandaşın çoktur.
İstanbul Belediyesi, ne C.H.P.
ocağıdır, ne A.P., ne şu, ne bu...
İstanbul'a parti başkanı değil, Be-
lediye Başkanı seçeceğiz!

Ama, bir de şu partilerin göster-
dikleri adaylara bakınız. İnsanın
sergi çıkırtkanı ağzıyla seçmen
ayartacağı geliyor:

— Seç seç al... Kabağına para
yok!

Hangisini seçelim dersiniz?.. Biri
örinden pişkin maşallah!

Sayın Haşim İçcan mı?..

Bugünkü İstanbul'da Belediye
Başkanlığını tek parti yıllarının
zorlu valisi olmak kadar kolay san-
sa bile, o günle bugün arasından
kaç yıl geçti?.. On mu?.. Onbeş mi?..
Nüfus cüzdanı ne âlemde üstad?..

Affedersiniz, kalemimin hâlâ adı-
nı ezberliyemediği A.P. adayı mı?..

Maşallah efendim, kırkbir kere
maşallah, demek bu memlekette
bir yirmi yedi Mayıs olacak.. Demek
bu memlekette bir Yassıada ola-
cak.. Demek bu memlekette bir ik-
tidarın üç başı ipe çekilecek.. De-
mek bu memlekette bir devrin yüz-
lerce milletvekili cezaevlerine tıka-
lacak.. Ve demek o düşük iktida-
rın o suçlu iktidarın Üsküdar par-
ti başkanı İstanbul'un Belediye Ba-
şkanı adayı olacak!

Haydi, bir daha, hep bir ağızdan
tekrarlıyalım: Maşallah, kırkbir
kere maşallah!

Kuzum, biz 27 Mayıs'ta mı bir rü-
ya gördük, şimdi mi bir rüya görü-
yoruz?

İçim ürpertilerle dolu, ellerimi
göğre açıyorum:

— Yarabbi, sen bu rüyamızı ha-
yrlara tebdil eyle!

Lefter — Ben mi?.. Yunanlılara top attım!

İhtiyar — Ben de Kurtuluş Savaşında atmıştım!

Şemsi Belli'den bir Hikâye

DAVULCU HASAN

Davulcu Hasan kürsüye çıktığı zaman yer yerinden oynamıştı. Elhette oynayacaktı yer yerinden, haddine düşmüştü oynamasındı. Kaymakam değildi kürsüdeki! Doktor Cemal, Dâva Vekili Hıdır, Mal Müdürü Lütfi değildi kürsüdeki! Bugüne bugün şanlı şerefetli Davulcu Hasan Efendiydi kürsüye çıkan...

Elindeki tokmağı mikrofonun kenarına koydu. Geniş omuzları üzerindeki ırıl kafasıyla kalabalığı selâmladı ve ancak davulundan çıkabilecek kadar gür bir sesle konuşmaya başladı:

— Möhderem ve saygıdeğer yüşgek hemşerilerim!.. Şu dakikadan eytibaren yüşgek hörmət ve möhebbetinize binaen Belediye Reizliği adayı namzetliğimi ilân eyliyorum!..

Eğildi, kürsünün yanındaki davulu hızla omuzuna geçirdi. Sağ eline aldığı tokmağı havaya kaldırarak:

— Ey ahâlîlîl!.. dedi. Yüşgek huzurunuzun arasında bulunan çoh giymatlı meslekdaşlarımızın beraber aday namzetliği ilânatımı demogrâsı oylanırza arzeyliyorum!..

Hükümet meydanını hınca hınç dolduran kalabalığın her köşesinden ayrı bir davul gümürdemeye başladı Davulcu Hasan'ın ilk tokmağı ile beraber:

— Güm - bu - dah - Güm - ba!.. Güm - bu - dah - Güm - ba!..

— Güm - bu - dah - Güm - ba!.. Güm - bu - dah - Güm - ba!..

— Güm - bu - dah - Güm - ba!.. Güm - bu - dah - Güm - ba!..

Zurnalar da davullara ayak uydurmaya başlayınca kasaba halkı sarıya tutulmuş gibi olduğu yerde titremeye başladı. El çırpımlar, makam tutmalar garlı gidiyordu.

Davulcu Hasan, omuzundaki davula şiddetli bir tokmak daha indirdikten sonra kolunu havaya kaldırdı. Etrafta çıt yoktu. Bütün zurnaların nefesi kesilmiş, davullar susakalmıştı.

— Pek giymatlı dîn gardeşlerim!.. diye bağırdı. Beladiye Reizi demek, sözü-savı dünenir, eytibarlı adam demektir!.. Bilâkis gasabamız gibi ebâenced geri gelmiş, mağdur olmuş bir melmekette demirgrasi devrinde Reizlik çoh zordur!..

Hepilzi canı yürekten sevdiğümü çoh eyi bilirsiniz!.. Çoğunuzun doğumunda ahan şu elimde götüğünüz tokmağınan şennik-bayram yaptır-dım!.. Sünnet olduğunuz zaman bunu cümle ahâlîye ilân eyliyen bendim!.. Otuz sene bu melmekette davul çalmağ ne demektir votan-daşlarım?... Şu tokmağı her sallayıştta tümünüzün möhebbetine ve sevüncüne ortağ oldum!.. Benim ortaklığın kovalizyon ortaklığına benzemez; benimki hakigatlıdır, ciddiyetlidir vallâhülâzım!.. Gızlarınızın şerbetini benim tokmağınan içtiniz!.. Gelinlerinizi düğün alayında bu tokmağınan evinize götürdünüz!.. İramazan giceleri saburda hepilzi uyandıran evel Allâ, soyna da ahan şu gördüğünüz davul tokmağıdır! Tutduğunuz ve dutacağınız bütün oruçları Allâ gâbul eylesin!..

Elindeki tokmağı tekrar havaya kaldırdı ve bir yarım daire çizdik-

ten sonra çalmalı bir şekilde davulun derisine indiriverdi:

— Güm!.. Bütün davullar onu takip ettiler:

— Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!.. Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!..

— Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!.. Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!..

— Ula benim size ettiğim hizmet saymağınan biter mi?... Şu gördü-

Sustu. Kürsüdeki sürahidenden bir bardak su içti. Sol omuzundaki davulun kasnağını kürsünün hizasına kadar kaldırarak nutkuna devam etti:

— Kovalizyon devründeyiz, dîn gardeşlerim!.. Çeşitli partılar bu seçimde porupuğanda yaparak kazanmaya çalışıyorlar!.. Hangi parti, hangi namizet gazanırsa gazansın

günüz gaymakamlığ binasının temelini ben bu tokmağınan attım!.. Çarşı başındaki üç gözlü çeşmenin ilk suyu bu tokmağınan ahmaya başladı!.. Bayram günneri ilk defa gapınızı ben çaldım bu tokmağınan! Bindüğünüz atlar cirid oyununda bu tokmağın sesine gulah verdi, pehlivanlarınızı dutuşturan bu tokmağ oldu!.. Vilâyet merkezinden Vali geldi, bu tokmağınan garşıladımz!.. Vilâyet merkezine Hükümet Reizi geldi, bu tokmağınan adam topladınız!.. Mabbüsü, zanatoru hep bu tokmağınan geldi, gitti!.. Hep-pisinin yanında eyi-kötü gredim vardır saygıdeğer gardeşlerim!.. Bö-yük şehirlerde «Leblebi Gecesi» yaptılar, beni çağırıldılar!.. Araki içtiler, arvad oynattılar beni çağırıldılar!.. En löküs ziyafetlerde, en ekis-tra möhebbet âlemlerinde tokmağınan şanını, şerefini yetmişiki düvele ilân eyledim!..

Davul deyip, tokmağ deyip geçmeyin möhderem vatandaşlarım!.. Bir davulu idare eylemek bir melmeketi idare eylemekten zordur!.. Usulünü, gaydesini, fennini bilmek ilâzım!.. Seçim günü sandığa arzualci girip sandığın içinden mebbus çıkmah kolaydır emme davulun fennini, tokmağın gaydesini bilmek herkesin kârı değil!

neticeyi ben ilân edeceğim tokmağınan!.. Hükümet demek davul demektir vatandaşlarım!.. Bilâkis kovalizyon devrinde bu davulu çalmağ çoh zordur!.. Şindik davulu İsmet Paşanın boynuna asmışlar!.. Tohmağ Alican'ın elinde, (Sol elindeki çubuğu göstererek) çibiğ Hasan Dincer'in iki parmağı arasında!

O da Hasan, ben de Hasanım!.. Emme Hasandan Hasana farg var!.. Tokmağ çubuğa, çubuğ davula uymazsa olmaz!.. Otuz senedir flavul çalarım bugüne kadar tohmağınan çibiğiminan uyuşmadığını görmemişim!.. Otuz senedir belki elli zurnacıyan kovalizyon yaptım; bir güne bir gün şaşırmadım!.. Zurnaya da uydum, türküyeye de uydum, el çırpımlara da!..

Halep ordaysa halebi burada!.. Şindik bi çiftetelli havasıyanan provasını yapam da Allâ için siz söyleyin!..

Tekrar tokmağın havaya kaldırdı. Ritmik bir jestle üç defa tokmağı kendi merkezi etrafında çevirdi ve var gücüyle davulun karnına indiriverdi.

Aynı anda meydanın dokuz köşesinden dokuz davul ve dokuz zurna çiftetelliye başlamıştı. Öylesine düzenli, öylesine falsosuz çalıyor-

lardı ki, bu oynak hava karşısında ahâlî yerinde duramaz olmuştu.

Belediye bahçesinin önünde sandalyede oturan Tapucu Reşat yerinden yay gibi fırladı. Kaymakam, Posta Müdürü, Jandarma Kumandanı ve diğer kasaba ileri gelenleri el çırpmaya başladılar.

Alanı dolduran kalabalık büyük bir daire içinde dokuz küçük daire meydana getirerek halka halka, zincir zincir oldular.. Her zincirin ortasında karşılıklı göbek atan iki oyuncu ve her oyuncu çiftinin gerisinde çiftetelliye ayak uyduran yığın yığın insanlar vardı.

Kürsünün etrafındaki daire biraz daha genişçeydi. Tokmağın büyük bir ustalıklarla davulun derisine indirilen Hasan'la beraber herkes coşmuştu. Zurnacıların şişkin avurtları patlayacak gibiydi âdetâ.

Evlerin balkonları, yüksek yapıların pencereleri, kamyonların üstü salıkm salıkm insanlarla doluydu. Hepsi oldukları yerde ayağa kalkmışlar kendilerini büyüleyen davul-zurnaların gümbürtüsü içinde oynayıp duruyorlardı!..

Davulcu Hasan, yüzbinlere hükmeden bir kumandan gururu içinde son tokmağı vurup da elini havaya kaldırdığı zaman herkes bir külçe gibi yorgunluktan olduğu yerde yığılıverdi.

— Gördünüz ya hemşerilerim!.. diye bağıırıyordu Hasan. Kovalizyon diye buna dirler işte!.. Şuradaki cömaat en az üç-beş bin gışl var! Üç gışiyi uyuşturmamamın gelsin de gözleriyan görünsünler!.. Ben heç bi partiya mansup değilim!.. Bakımsız bi aday namzediyim möhderem dîn gardeşlerim!.. Canım isterse yalnız bu kadar ahaliyi değil, dünyayı bile oynadığım bu tohmağınan!.. Dokuz zurnayınan değil doksandokuz zurnayınan kovalizyon yaparım!.. Bu gasabaya hükümet binası ilâzım, bu gasabaya yol ilâzım, alatişik, su, kereste pavrukası ilâzım!.. Ben Belediye Reizli olam da haddine düşmüşse yapmasınlar bu ilâzım olanları!.. Vallâhülâzım davul-zurnayınan dayanırım gapılarına!.. Gayri geri tarafını siz bilirsiniz, kimi canınız isterse onu seçin!..

Şalvarının uçkurundaki mavi boncuğu ellile düzelttikten sonra tokmağın bütün gücüyle davula vurarak kürsüden indi.

Seçim bitmiş, oylar sayılmış ve sonuçlar belli olmuştu. Davulcu Hasan kasaba halkının oy çokluğu ile Belediye Başkanlığına seçilmişti.

Belediyenin önü mahşer gibiydi. Bir meslektaşlarının seçimi kazanması olmasa civar kasabalardaki bütün davulcuları buraya sürüklemişti. Yakın illerden gelen misafir davulcular da vardı.

Zurnacıların koro halinde ve aynı anda verdikleri «Hazır ol!» sinyalinin sonra düzinelerle davulcu tokmakla tempo tutuyor, onlara elleriyle katılan kasaba halkı da nefeslerinin bütün gücü ile yeni Belediye Başkanlarını kutluyorlardı:

— Ya ya ya... Şa şa şa!.. Hasan Hasan çok ya-şa!..

— Ya-ya-ya... Şa-şa-şa!.. Ha-san Ha-san çok ya-şa!..

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Eşeko!

Arslan, dört ayaklıların kralı, diktatörü, tanıdığımız diktatörlerden... (Diktatör tanıyor muyuz ki yakınımızda?... Yooo!.. Söz gelişi!) Ormanın kenarında, bildiğimiz eşeğe raslamış. Acele işi vardı Arslanın. Büyüklerin her işi aceledir... Eşek, dondu kaldı, putlaştı, heykelleşti, üstüne bir kova buzlu su dökülmüşcesine!.. Şaha kalktı ebediyen kalkmışcasına!.

Kulakları dikildi, gözleri fırladı, dehşet içinde... Ve böylece, semadan indirilmiş, diğer dört ayaklıların dehşeti için yaratılmış, bambaşka bir yaratık halini aldı... (Aaah, korku insanlara ne haller aldırır, ne haller... Kimini dikleştirir, kimini yassılaştırır, kimini... Neyse...) Arslan fakiri tanımadı. «Eyvah, diye düşündü, bu benim krallığımı elimden almak için semalar hâkimi tarafından gönderilmiş bir canavar! Eyvah, gitti taç, taht, kudret, belki de can!»

Korkusunu belli etmeyeceğe çalışarak (bunca sene insan gütmeye ona hislerini perdelemeği öğretmişti az buçuk) sesinin gürlüğünden artık ne kaldıysa, gürce bir sesle:

— «Sen kimsin?» diye sordu.

Eşek ışıdilir ışıtilmez bir sesle:

— «Eşeko» dedi bitkin... Madem ki özümü tanımadı diye düşünmüştü, belki «eşeko» dersem, dört ayaklıların en uysalı, en ödleği, en kırık döküğü olduğunu tanımaz...

Arslan: «Yaaa» diye mırıldanabildi: «Eşeko demek!» Ve

ormanların bu yeni konuğunun yanından dört nala kaçtı, dört nala!...

O kaç dursun, en umulmaz yerlerde türeyen türeyen tilki, onu uzaktan görüvermişti. Ormanların hâkiminde bu heyecanı, bu endişeyi, bu süratli temaşa etmemişi o zamana kadar. Yanına birden sıçradı:

— «Majeste, ne var, ormanın anayasası mı ihlâl edildi» diye sordu soluk soluğa...

— «Bırak anayasayı!.. O ihlâl oldu diye ben bunca heyecana salınır mıyım?... Hem de benden başka anayasayı kim ihlâl edebilir?... Ben bambaşka bir yaratığa rasladım... Galiba dünyanın sonu geldi!..»

Ve rasladığı yaratığı heyecanının arttırımıyla enine boyuna anlattı...

Tilki düşündü taşındı, bu tarıf, aradan şişirme payı düşürülürse, kırık dökük «semerlinin» tarifiydi...

— «Majeste» dedi arslana «beni izleyin kimse sizli bu korkuda görmesin. Ben gerçeği meydana çıkaracam...»

Ve peşpeşe eşeğin bulunduğu tehlikeli bölgeye vardılar...

— «İşte» dedi arslan.

Tilki yaklaştı... Eşek o dehşet halinde kulakları dikili, gözleri fırlamış duruyordu ve dehşetinden bir «dehşet» manzarası yaratıyordu...

Tilki eşeğe hitabetti en tatlı sesiyle. Eşegin korkusu dağıldı. Korkusu dağılınca kulakları düştü, gözleri oyuklarına yerleşti. Arslanı bunca korkuttuğu

Mübaşir — Hâkim Cemil!.. Hâkim Ahmet!.. Hâkim Ali!..

nu öğrenince de kahkahayla güldü. Gülmeye, kulakları büsbütün düştü ve büsbütün eşekleşti...

Ormanın kralı semadan düşmüş zannettiği yaratığın eşekleştiğini görünce, üstüne atıldı ve paramparça etti saniyede!

Bu hikâyeyi bir gün görmüş kişi, Muşt'a, toplanmış vatandaşlara anlatıyordu... Bu hikâyeye benim icadım değil. Ben ne hikâyeler icadettim amma, şimdilik yazamam!.. Ve neticeyi şöyle bağladı: «Sizler arslansınız... Karşınıza dehşet veren yaratıklar çıkıyorsa, fert olarak, teşkilât olarak eşeko misali bilin ki, bunlar sizden korkularından, öyle korkunç hallere bürünüyorlar... Ve oyunuzu verirken «eşeko» hikâyesini hatırlayın!»

Sevgili okuyucularım, ben de tekrarlıyorum: Karşınıza «eşeko» çıksa bile, oyunuzu bu hikâyeyi hatırlıyarak verin!.. Dünyanın bütün eşekoları birdir. Ödlettir. Zavallıdır. Selâm sana eşeko!.. Selâm sana arslan!

GASTRONOMİ!

Bir gün Belçikadaydık gazeteci arkadaşlarla. Bizi «müzikalı» otobüslerle şehirden şehire sürüyorlardı. Lokantadan lokantaya duraklıyorduk... Kafayı dumanlıyan, hayatı hafif gösteren şaraplar, kuyruk gösterisinde sütlünler, dağılma halinde tavşan etleri... Bize Belçika'dan gösterdikleri buydu... İçimden güleniyordum bizi gezdirenlere! «Bize reva gördükleri yalnız mide safası mı bir medeniyette!» diye...

Şimdi acı acı o günleri arıyorum. Ankara'da her lokantaya gittikçe, kuyruk gösterisinde sütlünler, hayatı hafif gösteren şaraplar, dağılma halinde tavşan etleri... Bize Belçika'dan gösterdikleri buydu... İçimden güleniyordum bizi gezdirenlere! «Bize reva gördükleri yalnız mide safası mı bir medeniyette!» diye...

raplar, dağılma halinde tavşan etleri gözümde tutuyor... Anlıyorum ki, «gastronomi» medeniyetin mühimsenecek bir parçası...

Ne oldu Ankara lokantalarına kuzum?.. Neden bu kadar genel düşüklüğe uydular? «Tarihi» diye övünülecek bir yere gittik üç arkadaş... «Tarihi»nin ne derecede sefilleşebileceğini, sembol olarak bir de orada gördük... (Başka nerde görmüştük ki?)

El kadar bir yemek listesi... Kolaylıkların ucuzlukları ile dolu... Üstelik okunmuyor da, kopyanın kopvalığından...

Ertesi gün, içi hortum, bahçesi solucan gibi uzanan, bir «meşhurluğa» daldık öğle vakti. Baştan kokmuş, yanık fil derili palamutlarla oyalandık. Daha ertesi gün, yalnız bakanlar mı tetkik seyahatine çıkacak, biz de kesemize göre tetkik seyahatine çıktık, ve lokanta lokanta dolaştık...

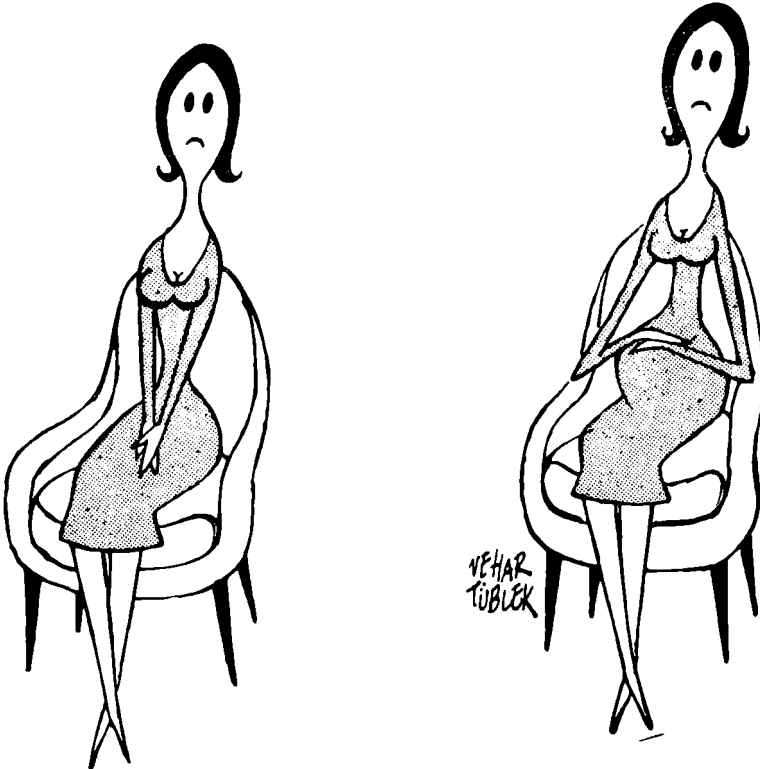
Bir alaturka, kulağı ters tarafından gösteren, «uzun vâdeli» mutfak vardı ki, o tamamen yok olmuş... Çerkes tavuklu, aşureli, dilber dudaklı bir mutfak...

Bir de «cumbadan rumbaya» bir mutfak vardı ki, «la minute» o da tarihe karışmış!

Milletin «ne sunarlarsa makbulüm» tutumu, sebzelere kadar etkisini göstermiş, sebzelere kadar...

O kuyruk gösterisinde sütlünlerin, o dağıldı dağılacak tavşan etlerinin, o hayatı kolay, hayatı hafif gösteren şarapların, bütün o ince gastronominin, bir seviye ifade ettiğini bugün daha açıklıkla, daha acılıkla ve biraz da daha aşıklıkla anlıyorum!...

Gebelik kalkınmamızı önüyor... —Gazeteler—

Dün:

— Evde kaldım, benim halim ne olacak?

Bugün:

— Hâmile kaldım, memleketin hâli ne olacak?!

Seyyâk köfteciler

Talimatnamesi

YAHUT

DÜNYANIN EN BÜYÜK
MİZAH ŞÂHESERİ

AZİZ NESİN

Şimdiye kadar yazılmış dünyanın en büyük mizah eseri hangesidir, diye bir anket açılrsa, herkesin bildiği topu toplamı beş-on kitap sayılabilir. Oysa benim şimdi size söyleyeceğim eserin yanında bunlar, mizah değeri bakımından, hiç kalır. Böyle büyük bir mizah eserin nasıl olup da şimdiye değin kimse nin gözüne çarpmamış olduğuna şaşılabilir. Bilirsiniz; hükümetlerin, resmi kurumların, devlet dairelerinin, belediyelerin yayınladıkları kitapları kimse okumaz; hele bu yayın bir talimatname olursa hiç okur bulamaz.

Sözünü ettiğim eşsiz mizah eseri de bir talimatname olduğu için, ne yazık ki, kimse onu okumadı. Yoksa, çekici bir ad konularak, güzel resimli bir kapak içinde satışa çıkarılmış olsaydı, inanınız, kitap satışı pek kısır olan yurdumuzda bile on binlerce satar, kısa zamanda dünya dillerine çevrilir, bütün çabalarımıza kulak asmayıp hâlâ bizi tanımamak için inat eden Avrupalı ve Amerikalılara da, böylece kendimizi tanıtmış olurduk.

Bir sürü övgüyle sözünü ettiğim bu büyük mizah eserin yazarını merak etmişsinizdir. Kendimi övmek gibi olmasın ama, bu eserin on birde bir yazarı, daha doğrusu on birde bir yaratıcısı da benim; çünkü bu büyük eseri on bir kişi yarattı, bunlardan biri de bendim. Böylece eserin on bir bölü bir oranda şeref payı da bana düşüyor.

Optik mühendisi olduğumu, edebiyatla uzak-yakın hiçbir ilintim bulunmadığını bilenler, böyle güçlü bir mizah eseri yaratığıma inanmıyorlar. Buna ben de şaşıyorum. Yalnız benim değil, öbür on arkadaşımın da sanatla, edebiyatla en küçük bir ilişkileri yok. Ama iki sözü yan yana getiremeyen, doğruca bir

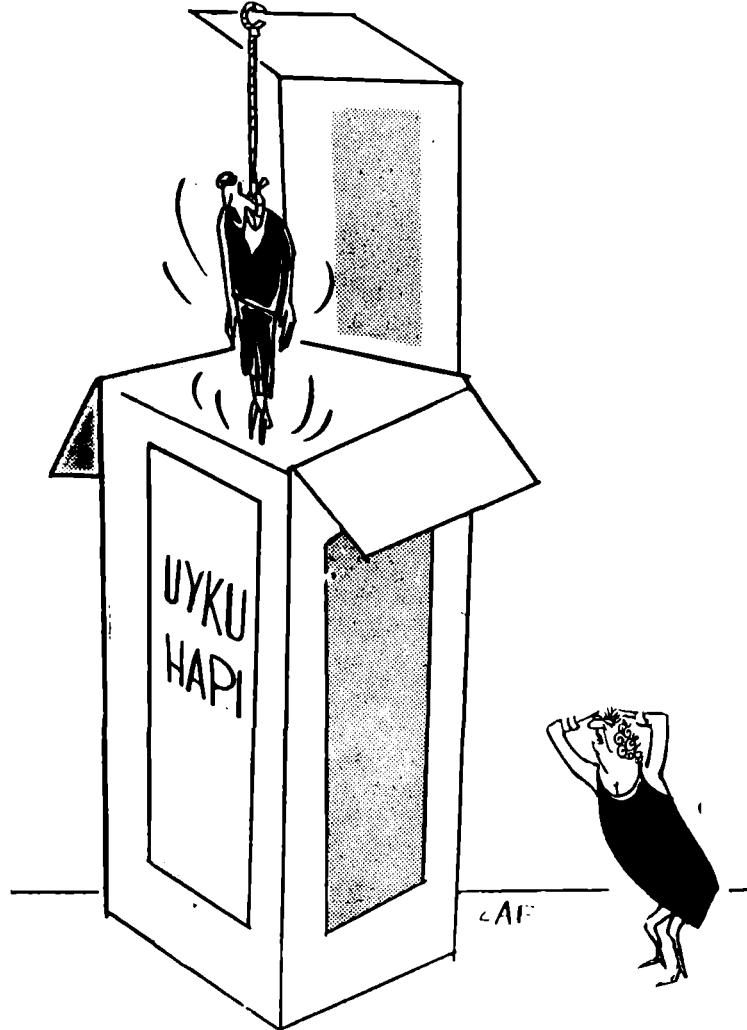
mektup bile yazamayan bizler bir araya gelip birleşince, işte bu mizah şaheserini yarattık. Demek, birlikten kuvvet doğduğu gibi, birlikten mizah da doğuyor.

Önce Almanya'ya, orda dört yıllık öğrenimden sonra da Amerika'ya giderek Optik mühendisi ve bu alanın uzmanı oldum. Optik, çok geniş bir bilim ve teknik dalıdır. Ben bu dalın «Merceklerin odak noktalarının parabol kesişmeleri» uzmanıyım. Biz, bütün dünyada bu işi bilen sekiz uzmandık.

Başlangıçta böyle bir bilim dalı olduğuna bile bilmiyordum. Bana optik, ses uyumu bakımından ermeni yemeği «topik» gibi

gelirdi de gülerdim. Zamanla kabiliyetlerimin bu alanda çok gelişkin olduğunu gören hocalarımın direnişi ve bana uygulanan test sınavları sonunda hepsi benimle sekiz kişi olan bu işin uzmanlarından biri olmuştum. Bu sekiz uzmanın en genci de bendim, benden sonraki en genç uzmanın yaşı altmış sekizdi. Onun için bilim dünyasında bana «optik çocuğu» diyorlar, ben de bu lakattan ulusum adına övünüyordum. Buluşlarımız iki kere altın madalya ile değerlendirildi. Araştırmalarım ile ilgili yazdığım kitap, teknik üniversitelerde öğrenim kitabı oldu. Profesördüm, dört bin dolar aylığım vardı.

«Uyku hapi ile intihar edenler çoğalıyor!» — Gazeteler —

— Eyvahlar olsun, bizim herif hapi yutmuş!

«Merceklerin Odak Noktalarının Parabol kesişmeleri» teriminden belki bir şey anlayamazsınız, onun için kısaca açıklayayım; biz, dünyamızdan ışınları bile görülmeyen, milyarlarca ışık yılı uzaklıktaki gezegenleri bile görebilecek güçte teleskop merceklerinin yapımı için hesaplarla uğraşırız.

Devletin açtığı yarışma sınavını kazanarak Avrupa'da ve Amerika'da öğrenimimi yaptığımdan, «mecburi hizmetimi yapmam için hükümet beni Türkiye'ye çağırdı. Bağlı olduğum bilim kurumu ve üniversite de beni bırakmak istemedi. Devlete olan borcumu ödeyip beni mecburi hizmetten kurtaracaklardı. Bunu duyan babam, bana çok ağır bir mektup yazdı: «Benim kanımdan gelen bir evlâtsan hemen memleketine döner, kendi vatanında hizmet edersin. Bu fakir millet seni, ekmeğinden, giyiminden keserek yetiştirdi, adam etti. Şimdi sen tam yurduna olan borcunu ödeyecek çağa gelince kaytarıyor, vazifeden kaçırıyorsun. Sen benim oğlumsan bu alçaklığı yapamazsın!»

Bundan sonraki mektubunda da «Emeklerim haram olsun, babalık hakkım gözüne dizine dursun» diye yazıyordu.

Babama, dışardan da yurdu-ma yararlı olabileceğimi uzun uzun yazarak anlatmaya çalıştım. Bu mektubuma cevabında babam, iki sayfa dolusu sövdükten sonra, mektubunu şöyle bitiriyordu: «Eşşek oğlu eşşek... Benim, senin gibi nankör evlâdım yok...»

Durumumu seçemediğim için, düşüncelerine inandığım İstanbul'daki bir arkadaşına yazıp akıl danıştım. Cevap geldi: «Sana Amerika'nın değil, yurdunun ihtiyacı var. Senin yurtseverliğinden, böyle bir soruyu bile beklemezdim.»

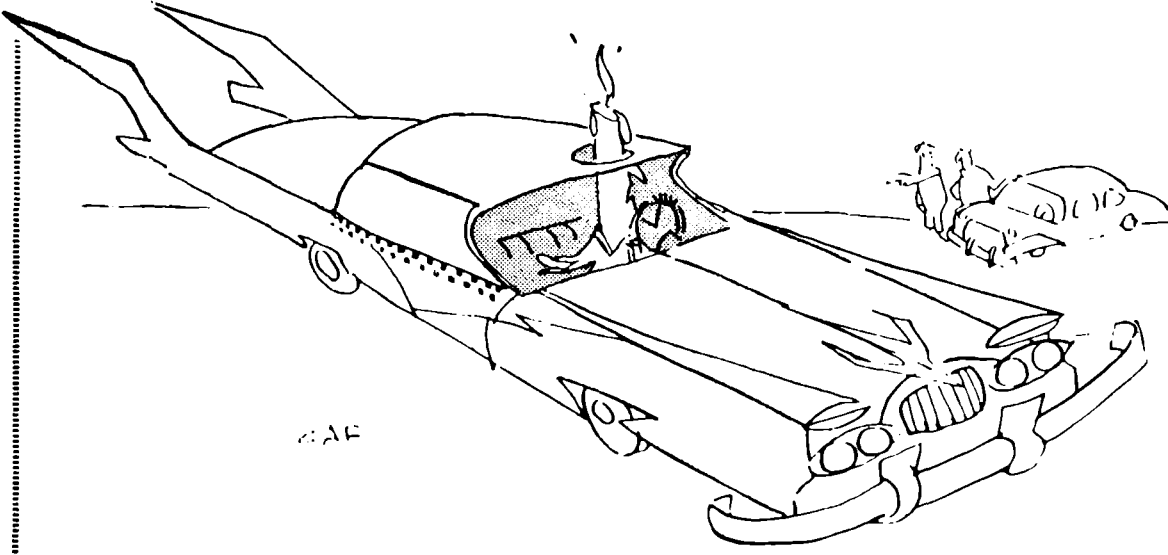
Şaşkınlık içindeyken, annemin mektubu geldi: «Yavrum, babana inme indi, sağ yanı tutmuyor. Uykularında seni sayıklıyor.»

Artık ne gezegenler, ne mercekler, ne optik umurumdaydı, ne varsa yüzüstü bırakıp yurda döndüm.

Dünyayı sırtında taşıyan Tanrı Atlas'ın gücünü duyuyordum kendimde; Türkiye'nin altına girip, halter kaldırır gibi, yurdumu omuzlarımda yıldızlara yükseletektim sanki...

İlgili makamlar, iki ay beni nerde çalıştıracaklarını kestiremediler. Bana bir iş bulmaları için öylesine başlarını ağrıttım ki, çok bunalan bir bay,

— Düşünüyoruz oğlum, dedi, bu kadar okumuşsun, elbet sana bir ekmek kapısı bulacağız. Boyuna gelip gitme... Sen gelip de bana, amca ben ne olayım, diye sordun mu? Gitmişsin dürbün mühendisi olmuşsun... Ben ne yapayım? Şimdi sana iş bulmak için dürbün fabrikası mı kuralım yani... Allah Allah, çatık yahu, doktorluk, dişçilik, kimyagerlik, mühendislik gibi bir sürü iş varken, dürbün mühendisi olmak şeytanın bile aklına gelmez be...

— Vay canına, bizim Ahmet muma dönmüş!

Öyle utandım ki,
— Haklısınız efendim... diye mırıldandım.

— Uygun bir iş bulunca mektupla bildiririz... dedi.

Bu arada babam, da «Ben son günlerimi yaşıyorum, mürüvvetini görmezsem, gözlerim açık gidecek, seni evlendireceğim» diye tutturdu. «Daha işim bile yok, para kazanamıyorum» dedimse de «Amerika'da okumuş mühendise varmak için kızlar kuyruğa girmiş» dediler, beni zorla kuyruktaki kızlardan seçtikleri biriyle evlendirdiler. Bütün aile, zavallı babamın emekli maaşıyla geçiniyoruz. Karım da alesta bekler durmuş, hap diye gebe kalmaz mı!

Devlet dokuma fabrikalarından birine atandım.

— Dokumadan, iplikten anlamam... dedimse de,

— Ne de olsa mühendissin, burdakilerden daha iyi anlarsın... dediler.

İşe başladık, gelgelelim, verdikleri aylıkla geçinemiyoruz. «Sana Amerika'nın değil yurdunun ihtiyacı var» diye mektup yazan arkadaşım da bu sırada Belediye Başkanı olmuştu. Gittim ona:

— Arkadaş, sözünüzü dinle-

dik, vatandır dedik, geldik. Kırayı ödeyemediğimden ev sahibi icraya verdi. Ben yine Amerika'ya döneceğim!

Belediye Başkanı olan arkadaşım,

— Olmaz, memleket senden istifade edecek... dedi.

— Edin öyleyse... İşte memleket, işte de ben...

— Hele bir-iki gün sık dişini, ben sana paralı bir iş bulurum.

Gerçekten üç gün sonra telefonda,

— Yerin hazır, aybaşıda işe başla! dedi.

— Ne işi?

— Pek sana uygun değil ama, parası iyidir. Belediyenin Mezarlıklar Müdürlüğünde, bir de Temizlik İşleri Müdürlüğünde iki kadro açıldı, hangisini beğenirsen orda çalış?

— Şakayı bırak yahu...

— Şaka değil... Mezarlıklar Müdürlüğündekinin işi daha da kolaydır.

Düşündüm kendi kendime, ha dokuma fabrikasında oturmuyum, ha Mezarlıklar Müdürlüğünde; nasıl olsa ikisi de bilmediğim iş...

Her sabah, büyük bir dikkatle, içinde bir eski dolap, bir masa, iki sehpa, üç de koltuk bulunan,

Mezarlıklar Müdürlüğündeki odama gidiyor, paydos olmadan da oradan ayrılmıyordum.

İlk aylık ücretim olarak elime sekiz yüz lira verdikleri zaman şaşırımdı, doğru Belediye Başkanına gittim:

— Ben fabrikada bin lira alıyordum da geçinemiyordum, sekiz yüz lirayla nasıl geçinirim?

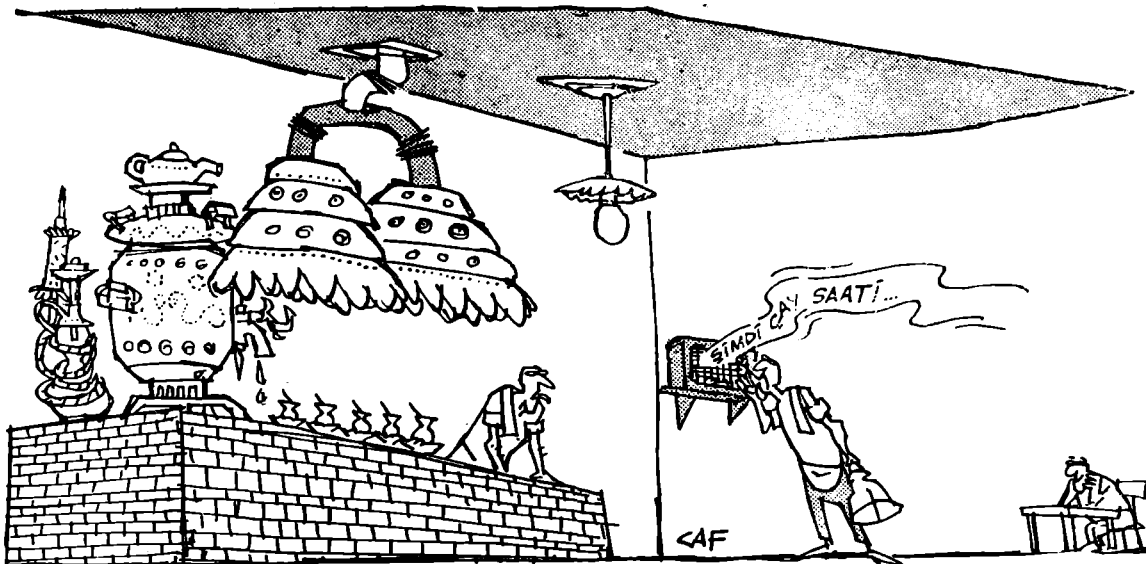
— Sen aylığına ne bakıyorsun, dedi, aylık semboliktir. Komisyonlara üye olduğun zaman, ek görev karşılığı yüksek ödenek alacaksın.

— Ne gibi komisyonlar?

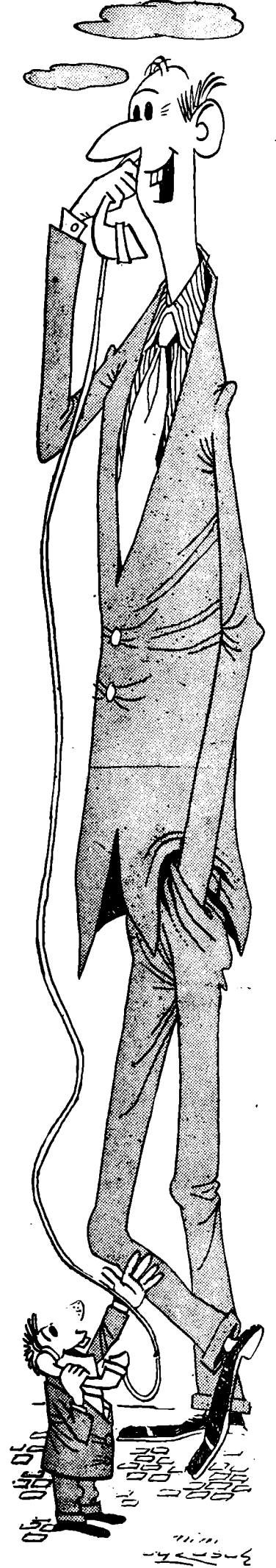
— Senin yetkili olduğun alanlarda düşünceni alacağız.

En sonunda, yurduma yararlı olabilecektim, sevinç içindeydim.

Bir sabah, masamın üstünde, daktiloyla yazılmış, Belediye Başkanı imzasını taşıyan bir kâğıt buldum. Daktilo makinesinde belki sekizinci, belki on sekizinci kopya kâğıdıyla yazılmış olduğundan, silik yazıları hiç okunmuyordu. Sora soruştura bu yazının ne olduğunu öğrenebildim. Beni, bir komisyona üye yapmışlardı. Belediyeden on bir görevli «Seyyar Köftecilere mahsus talimatname» hazırlıyacaktık! (Arkası var)

— Çay biir... Demli olsun!

— Oralarda havalar nasıl Nuri beyciğim?

PAZARTESİ :

Bir eşek 1500 lira yemiş...
Şimdi, her okuyucumun hatırına bir sürü böyle eşek gelecektir.

Ben, 1500 lira değil, onbeş bin lira, hattâ yüzonbeş bin lira, hattâ hattâ daha da fazla yiyecek eşekler bilirim. Belki sizler milyonlar yiyenleri de tanırırsınız.

Ama 1500 lira yiyen bu mütevazı eşekle öbür eşekler arasında bir fark var:

Bu, kuyruklu, dört ayaklı, uzun kadife kulaklı, sırtı semerli sahibi eşek. Ötekiler gibi insan kılıfına girmiş kurum satan sahte eşeklerden değil. Havadisın tek şaşılacak tarafı bu!

SALI :

Eski İran Kraliçesi Süreyya, ilk filminde de hayattaki rolüne çıkacaktı: Çariçe-liçe...

Dedikodusu tarihleri dolmayan Katerina'yı bilirsiniz. Her gecesini, muhafız alayından seçme bir delikanlı ile geçiren çariçe, bir gecesini de Prut kıyısında kurulu serdar çadırında bizim Baltacı Mehmet Paşaya bağışlamıştı: Osmanlı İmparatorluğunun hayatını baltalamak pahasına!

Bu denemenin Süreyya için tehlikeli olmayacağını sanırız: Malûm ya, sabık kraliçenin çocuğu olmuyor!

ÇARŞAMBA :

Geçen gün İstanbul'da bir patlama oldu: Filiz gibi kızların, filinta gibi delikanlıların parçalandıklarını, yaralandıklarını gördük...

Şimdi elimdeki gazetede okudum: Bu yıl içinde İstanbul'da yedi patlama olmuş,

sekiz kişi ölmüş, yirmibir kişi yaralanmış...

On ayda topu topu yedi patlama oluşuna bakıp da «Aman ne az» demeyiniz. Bunlar sadece maytap ve mantar imalâthanelerindeki patlamalar. Yoksa, partilerin Belediye Başkan adaylarını görüp de kahrından patlayan vatan-daşlar bu hesabın dışında!

PERŞEMBE :

Tulane Üniversitesinde, dünyada ilk defa olarak başarılı bir ameliyat yapılmış: Bir kadına maymun böbreği takmışlar...

Hayvanlarla aramızda bazı değişikliklerin yapılması insanlık için faydalı olur sanırım:

Kocasını, babasını, arkadaşını tırmalayan bazı kedi yarıdılışlıların damarlarındaki kanı köpek kanı ile değiştirmek fena mı olur?

Gazetecilik mesleğine gireceklerin göğüslerindeki kalbi bir aslan kalbi ile değiştirmek yine yerinde olur sanırım.

Eşekten, tilkiden, kurttan, hattâ mümkün olsa, karıncadan bile insana aktarılacak nice parçalar vardır. Ama nemelâzım, söylersem üstüne alınan olur belki...

CUMA :

Amerika'da Türk, Türkiye'de Amerikan modası aldı, yürüdü.

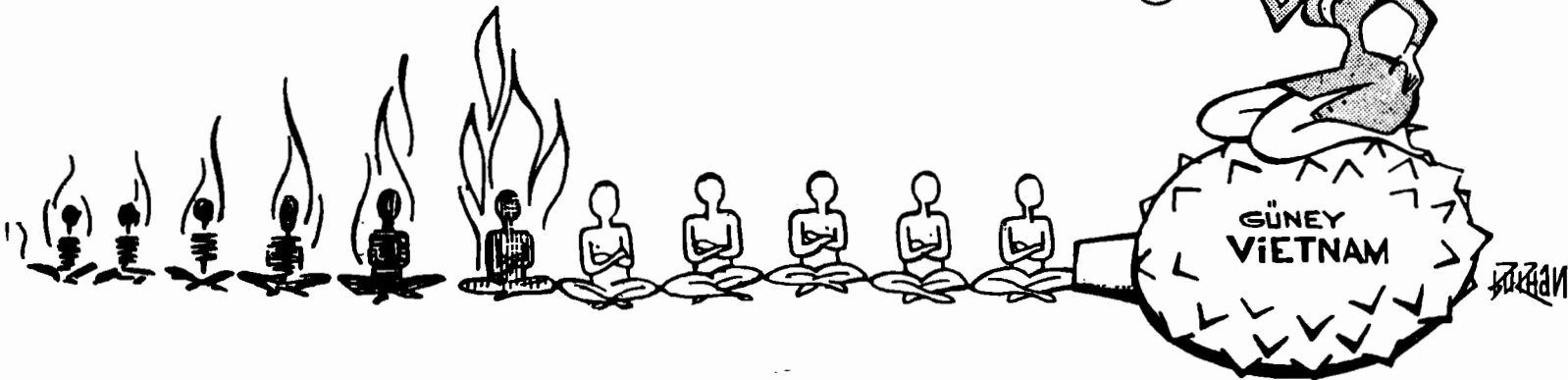
Gazetelerde okuyorum: Amerikalılar şiş kebabına bayılıyorlar. Amerikalılar domatesli pilâva bayılıyorlar.. Amerikalılar fıstıklı baklava bayılıyorlar.. Amerikalılar Türk kahvesine bayılıyorlar.. Derken efendim, Amerikalılar kâtibim şarkısına bayılıyorlar, Türk rakısına bayılıyorlar ve tabii hunların arka-

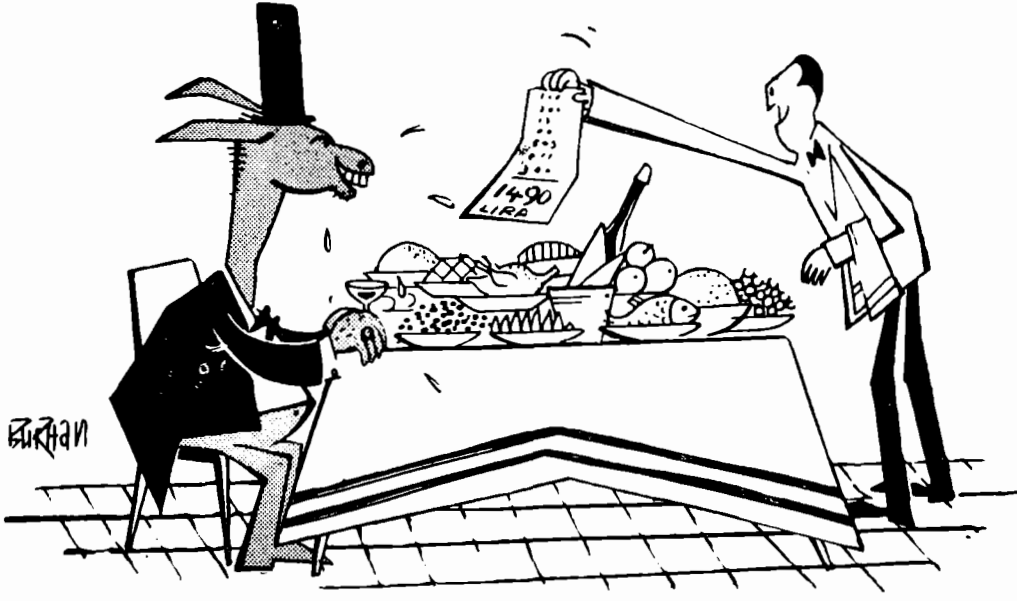
Yazısız

Korkunç Yenge kendilerini yakan Budistlerle alay ediyor.

— Gazeteler —

Bayan Nhu — Bir Budist daha kızardı!..

Çüşüş!.

sından da göbek havasına bayılıyorlar.

Şimdi Amerikada kaç göbek dansözü varmış, biliyor musunuz?.. Dörtüyz!

Demek milli ihracatımız arasına doktordan, mühendisten sonra bir de bu girdi.

E, bu bayılma tek taraflı mı?.. Değil... Amerikan dediler mi, ağzımızın suyu akıyor: Amerikan çikleti, Amerikan şarkısı, Amerikan cazı, Amerikan yatağı, Amerikan yorganı, Amerikan külotu, Amerikan sigarası, Amerikan çorbası... Amerikan pazarları hep bu yeni dünya döküntüleri ile dolu...

Hele Amerikan çavuşu dedin mi, ağzı sulanmıyan kız pek az!

Yalnız merak ettiğimiz şu: Gittikçe artan bunca kaynaşmadan, bunca oynaşmadan sonra bakıyoruz, yine Türkiye eski Türkiye, yine Amerika eski Amerika... Ne biz biraz Amerikalılaşıyoruz, ne Amerika biraz Türkiyeleşiyor... Neden acaba?

CUMARTESİ :

Ünlü bir Fransız şairi, bir Fransız sanatçısı öldü: Jean

Cocteau... Bilir misiniz? Cocteau Türk basınında bir şairle bir romancının ağız dolusu tartışmasına sebep olmuştu.

Ali Nacai Karacan'ın çıkardığı bir gazete vardı eskiden: İkdâm. Tıpkı, yokuşumuzun bir numaralı sevilen patronu Ercüment Karacan'ın Milli-yet'i gibi başta gelen gazetelerdendi. Babasının gazetesi de...

Ahmet Haşim, İkdâm'da «Bize göre» başlıklı fıkralar yazardı. Hâlâ güzel hâlâ eskimemiş pırlıl fıkralar...

İşte bir yazısında, Cocteau'dan bahsederken, kırk yaşında demişti galiba...

Meğer kırk değilmişmiş de kırkbir buçukmuş... Peyami Safa, Haşim'in bu birbuçuk yıllık cehaletine kendi sütunundan bir taş attı. Haşim durur mu ki?.. Bir taş da o Peyami'ye savurdu ve edebiyat kavgası bir Sulukule kavgasına döndü.

Tek yolu vardı Haşim'i çıldırtmanın: Ona, Bağdatlı olduğu için «Arap» demek... Peyami de, yazısına bu araplığa göz kırpan bir başlık

koydu: Ya seydi!

Edebiyatın ve edebın sınırlarını çok aşan bu kavga, galiba Süleyman Nazif'in şu güzel cümlesi ile bitti:

«Bağdadı verdik, bari Haşim'i vermeyelim!»

PAZAR :

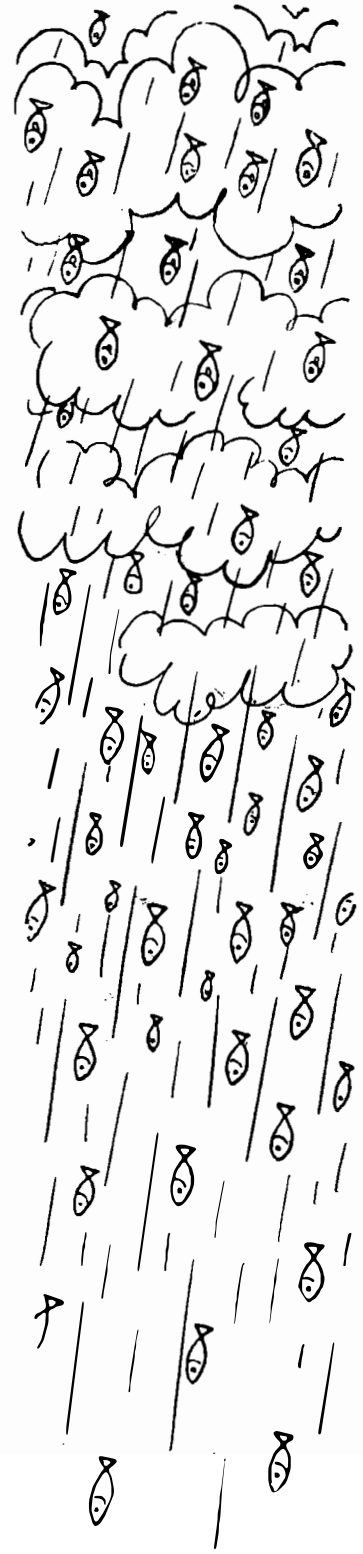
Batı Almanya'nın ünlü Başbakanı Adenauer, ondört yıl hizmetten sonra, oturduğu koltuktan kalktı...

Bu koltuğa oturduğu günkü Almanya ile kalktığı günkü Almanya'yı düşünen dünya politikacıları, aradaki akıl üstü farkı tek kelime ile adlandırıyorlar: Mucize!

Bugün Adenauer 87 yaşındadır. Bir zamanlar, Atatürk'ün de böyle bir Başbakanı vardı: Şirketleri Türkleştiren, demiryollarını döşeyen şeker fabrikalarını kuran, dokuma tezgâhlarını işleten bir Başbakanı, değil mi?

Acaba 80 yaşındaki o Başbakanımız, o geçmiş günlerin bahtiyar iyimserliği içinde Adenauer'e bakıp:

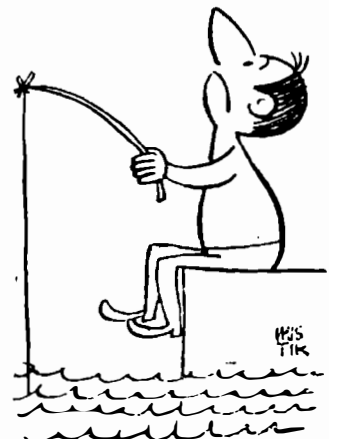
— «Daha yedi yılım var» diyor mudur?.. Diyebiliyor mudur?

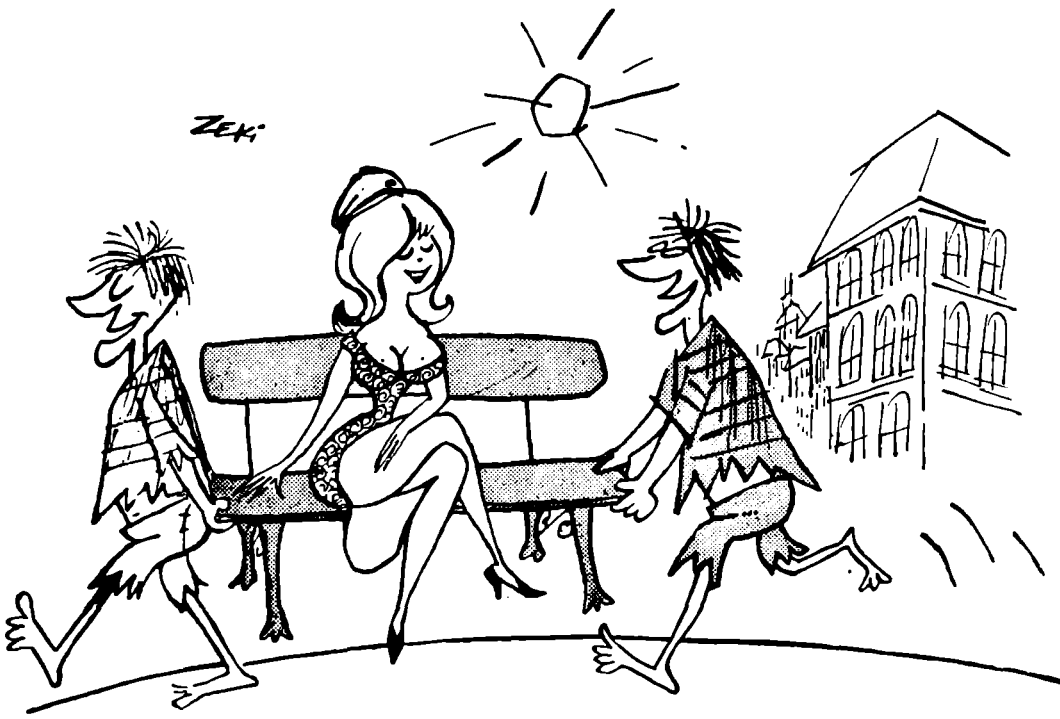
Yazısız

— Sağ olsun, babam büyüdüğümü bir türlü kabul etmez!.

Zeki

— Böyle hava bulunmaz. abla, sizi biraz gezdirelim!

KOCAMAN LÂFLAR

- Gazetelerin yazdığına pek inanma. Ama gine de onu satın almalısın. Hiç olmazsa, inanılmaması gereken şeyleri öğrenirsin!..
- Otobüste bir bayana yer vermenize bir şey demiyoruz. Fakat hiç olmazsa, ineceğiniz yere kadar sabrediniz.
- Tanıdığım bir kadın, bir gün bana şöyle demişti:
— Ömrüm boyunca iki büyük felâket geçirdim. Birincisi, benden yirmi yaş büyük bir erkekle evlenmemdi. Zira kocamın artık bana verebileceği hiçbir şeyi kalmamıştı. Felâketimin ikincisi ise benden yirmi beş yaş küçük bir erkekle evlenmemdi. Bu sefer de benim kocama verebileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı.

İşe yaramaz

Kadıncağzının biri karakolda damadından dert yanıyordu.

— Korkuyorum komser bey.. Damadım ikide bir işe yaramayan şeyleri yakaladığı gibi pencereden dışarıya fırlatıyor..

— Peki ama bayan!.. Bunda korkacak ne var?..

— İyi ama, ara sırada benim de bir işe yaramadığımı söylüyor!..

Oyun

Küçük Aytekin babasına:

— Haydi, dedi, gel oynayalım.

— Vaktim yok yavrum.

— Niçin yok?

— Çalışıyorum.

— Niçin çalışıyorsun?

— Para kazanmak için.

— Niçin para kazanacaksın?

— Sana yemek parası yapmak için.

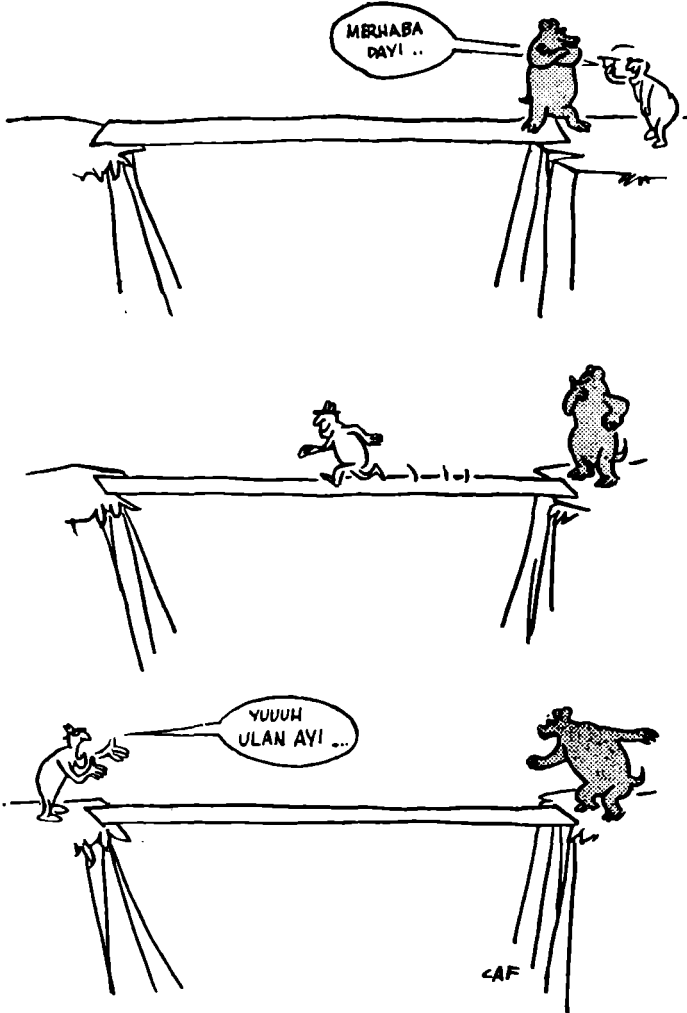
Aytekin düşündü:

— Karnum tok, yemiyeceğim. Haydi gel oynayalım.

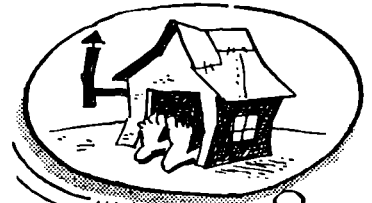
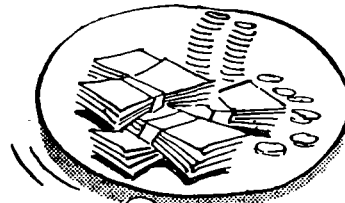
Kız

Ne baştan sav, ne çok umdur,
Kadın hissi hep gizlenir.
Sevda arsız bir tohumdur:
Az zamanda filizlenir!

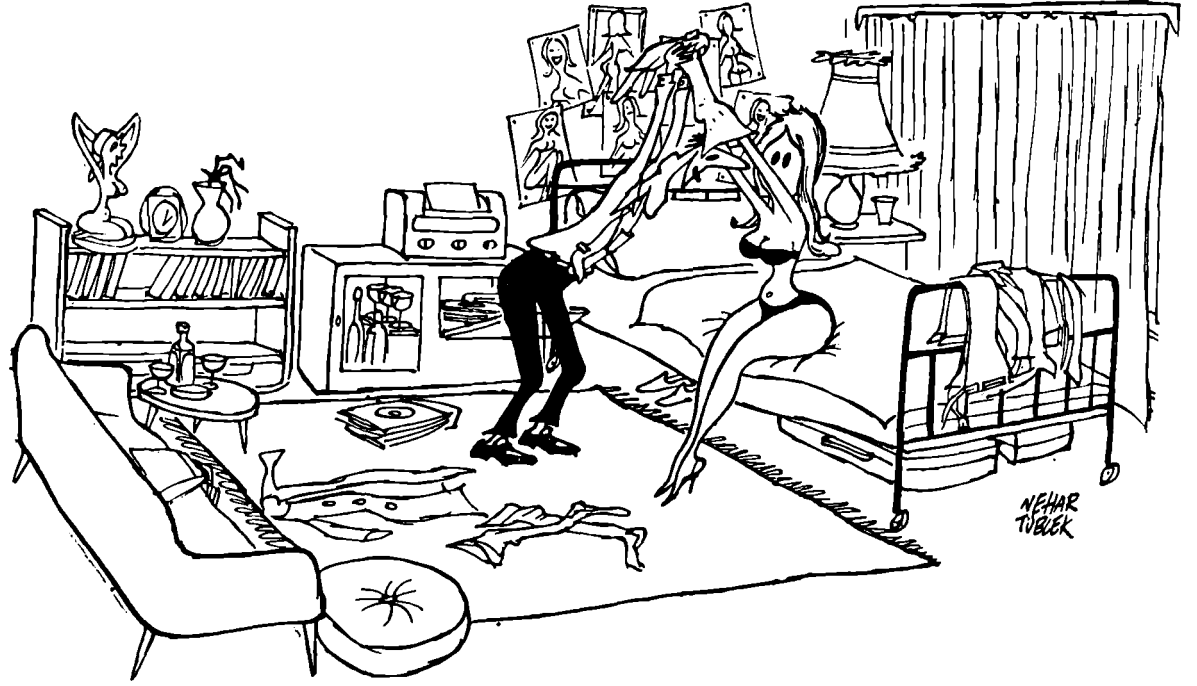
Ara sıra maddi delil,
Bâzan dikleş, bâzan eğil.
Avcılıkta düz yol değil,
Orman veya çöl izlenir!

Geçim dünyası!

«Hayâl içinde akıp ge

— Biraz sonra sevgilini çıplaklar kampına âza olacaksın!..

Bütününü birden

Adam, mahcup bir tavırla eczacının yanına sokuldu:

— Rıza bey.. Dün verdiğiniz fitil bende fena halde bulantı yaptı. Ne yapmalıyım dersiniz?

— O halde yarım yarım kullanınız efendim..

— Oh! Çok teşekkür ederim. Zaten bütününü birden yutmak o kadar güç oluyordu ki!..

Ay mı, güneş mi?

İki berduş arasında:

— Ayı mı seversin, güneşi mi?

— Ayı severim.

— Niçin?

— Geceyi aydınlatıyor, üstelik sarhoş olunca kafamı ağrıtmıyor. Güneşin bana bir faydası yok, çünkü sabahtan akşama kadar uyuyorum!

Kimden kazanalım?.

Müşterinin biri satıcıya,

— Canım pahalı söylüyorsun.. Ben senin dostunum. Bizden de kazanmayıver.

Satıcı cevap vermiş.

— Dosttan kazanma, düşman zaten yanıma gelmez.. Peki biz kimden kazanalım?.

KOCAMAN LAFLAR

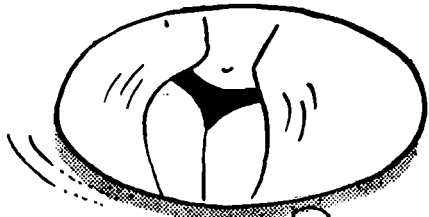
- Evet evet haklısınız!.. Allah bekârların yardımcısı olsun. Ama evillerin daha çok yardımcısı olsun.
- Canınız istiyorsa hep doğruya doğru gidebilirsiniz. Fakat bir gün batıdan geri döneceğinizi unutmayınız.
- Eğer aşk kapınızı çalmışsa, bırakın içeri girsin. Fakat siz lütfen dışarı çıkınız!..
- Eğer karınız, elindeki birçok imkânlarla rağmen, hâlâ mesut olmadığını söylüyorsa, muhakkak ki haksızdır. Fakat sizin buna öfkelenmeye hakkınız yoktur. Çünkü, siz, bu imkânları ona verdiğiniz için, ondan daha fazla haksızsınız...
- Bir arkadaşım vardı. Karısına bir köpek kadar sadıktı. Fakat hiçbir zaman bir köpek kadar iyi bekçilik edemedi!..

ra

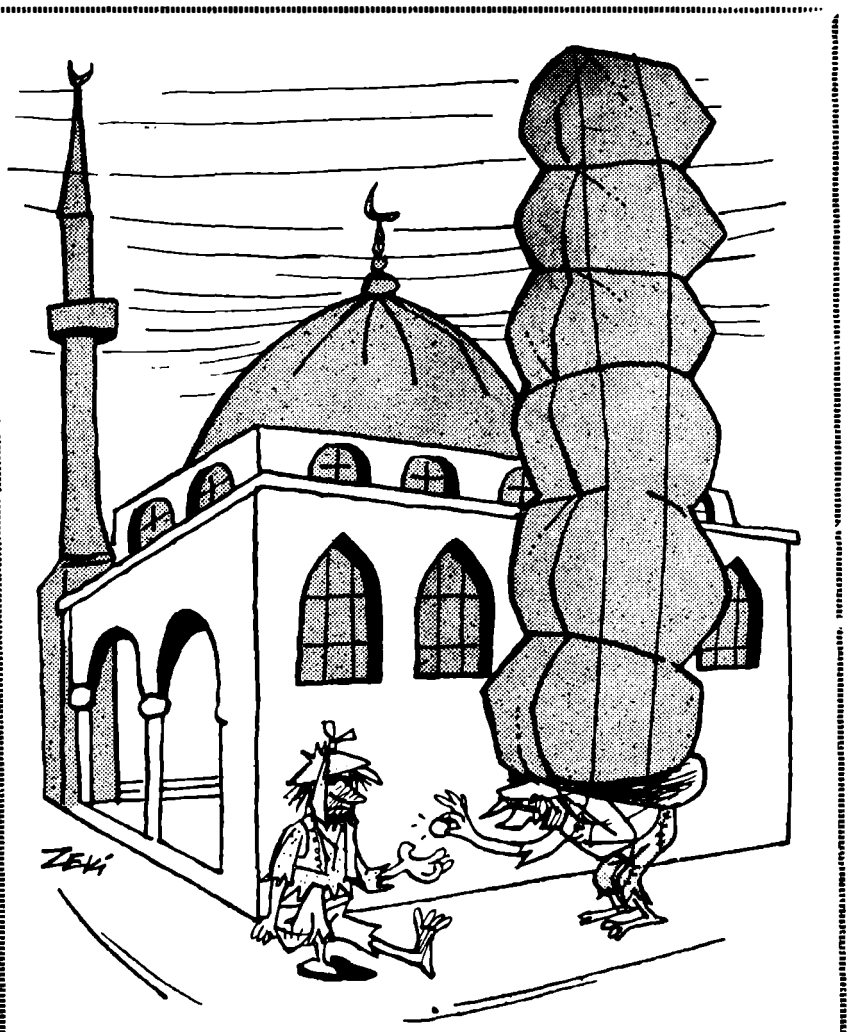
em caz dinle, hem ince saz, gürt sanıp etme çok naz. bugün tüysüz gördüğün kaz r bakarsın semizlenir!

diklerim bayat sakız, zlerime ne kan, ne kız. ulla değil evlenen kız lâkiyle çeyizlenir!..

Salâhattin KUTLU

rü derbederim!..

Yazısız

Tanrı var arada, niye yalan söyleyeyim? Hem neden efendim, neden utanacak mıyım?.. Sevmek suç mudur? Genciz, askerliğimiz yeni bitmiş, kanımız fıkır fıkır! Kız deseniz deli fişek. O hepimizden fıkırdak!.. Bir geçmiyor mu önümüzden, Allah be! Ne kız, ne kız... Hepimize ayrı pas. Ağzımıza birer parmak bal sürüp gidiyor, gidiyor ama içimiz de onunla beraber gidiyor. Kalkıp ardına düşsek olmaz. Hep birbirimizden sıkılıyoruz. Birimiz kalkıp yürüse, tamam, bütün millet ayaklanacak. Ardı sıra yutkunmaktan başka birşey gelmiyor elimizden. Yalnız biz mi? Hadi biz genciz, adı üstünde delikanlıyız, üstelik bekâriz da. Ya evli barklılar, ya torun sahibi hinoğlu hinler?.. Yemin ederim, onlar bizden çok yutkunuyorlar. Ne de olsa malın iyisini bizden iyi biliyorlar. Ne var ki biz onlardan bir bakıma üstünüz. Nasıl mı? Anlatayım: Kızın bir babası var, eh!.. Saçları ak mı ak, boyu kısa mı kısa, efendi mi efendi. Velhasıl baba mı baba. Hem de hepimizin babası. «Baba» diye fır dönüyoruz çevresinde. O hinoğlu hinler, o yaşlılar da «baba» diyecek degiller ya. Biz, hiç olmazsa, kızın babasına «baba» demekle, kızla bir yakınlık kuruyoruz. İçli dışlı oluyoruz. Belki olmuyoruz, ama bize öyle geliyor.

— «Baba çay mı, kahve mi?»
— «Baba bir nargile iç!»
— «Baba sinemaya gidelim mi?»

Baba şöyle, baba böyle... Adam, sultanlar gibi yaşayıp gidiyor aramızda. Tanrı bilir ya, bir gün olsun çay kahve parası vermemiştir. Babanın kızı kız değil, döner sermaye mübarek!.. Baktım, iş çayla kahveyle olacak gibi değil, «oldu olacak» dedim, «babayla şöyle kafaları bir çekelim.» O'ndan önce gidip, Şahap'ın kahveye oturdum. Biraz sonra damladı.

— «Merhaba evlât!» dedi.
— «Merhaba baba!» dedim.
Sözde kederli, sözde dünya yıkılmıştı da altında kalmışım gibi pozlar takındım.
— «Düşüncelisin evlât», dedi.
«Bir yerden kazık mı yedin?»
— «Yo baba...»
— «Kolanya aldın su mu çıktı?»
— «Hayır!»
— «E'si, m'esi yok. Canım sıkılıyor. Şöyle bir içeyim, diyorum. İçeyim ama, içki arkadaşla içilir. Nerde şimdi öyle arkadaş?»

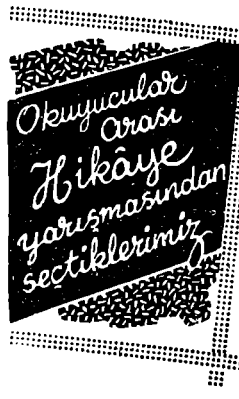
— «Doğru. İçki arkadaş ister. Şöyle güngörmüş, halden anlar, insanın derdini kendi derdi bilecek arkadaş: Benim gibi!»

— «Deme baba!»
— «Dedim gitti be evlât...»

Kolkola girip, Salih Dayı'nın içkili lokantasına yöneldik. Salih Dayı kapılardan karşıladı...

«Vay babacığım! Sen buralara düşer miydin?» diye sarıldı eline, şapur şapur öptü.

Baba da içermiş ha! Sağlama, bizim bir ellilik gitti, diye düşündüm. Pilâvdan dönenin kaşığı kırılınsın. Ne demişler efendim: Kalkınma dediğin pilâvla

Döner Sermaye

olur. Pilâvsız kuru fasulyenin gözü kör olsun!

— «Baba, var mısın bir şişe daha?»

— «Bir şişe daha mı?...»

— «Hı!»

— «Salih, evlâdım!»

— «Emret baba!»

— «Bir küçük...»

— «Şimdi babacığım!»

Salih Dayı, seke seke uzaklaştı.

— «Baba be!»

— «Buyur evlât!»

Sarhoşluğa vurdurup söylesem mi acaba? diye düşündüm. En iyisi bu. Sarhoşuz imanım. Hoş görür elbet...

— «Baba!»

— «Buyur dedik ya...»

— «Hop dedik baba. Taş koy. Muavin kamyonun altında kalacak sonra. Kırk yılın başı doğru dürüst birşey diyelim dedik, üvey ana gibi çıktın.»

— «Oooo... O kadar değil. Bilirsin seni severim.»

— «Sahi sever misin?»

— «Severim!»

— «Beni tanırsın, içkim yok, kumarım yok...»

— «Yok. İçki desen, akşamdan akşama ya içersin ya içmezsin, kumar desen, pokeri saymazsak o da yok!»

— «Hay sağ olasın...»

— «Sonra?...»

— «Sonra, iyi çocuğum biliyorsun. Üstelik bekâriz da. Baba, derken yürekten geliyor. Yani demek istiyorum ki...»

— «Yani demek istiyorsun ki: Allahın emri, peygamberin...»

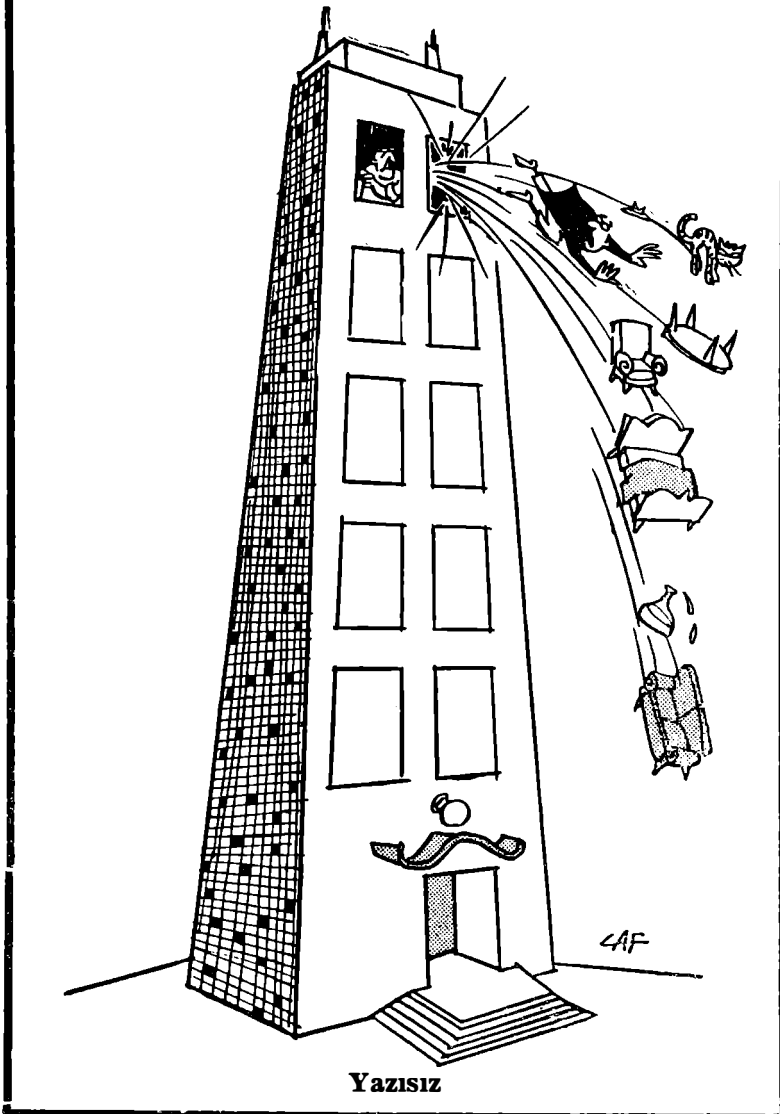
— «Hay ağzını öpeyim baba. Sen babaların babasısin vallahi. Bir tanesin namussuzum!»

— «Öyleyimidir evlât, öyleyimdir!»

— «E! birşey demiyecek misin?»

«Ev sahipleri kiracıları kapı dışarı edemeyecek.»

— Gazeteler —

Yazısız

— «Hele bir düşünelim. Sabah ola, hayır ola!»

Oh! diye geçirdim içimden, Tanrıma şükür olsun. İşin en güç tarafını atlattık. Hani helâl olsun gıcır gıcır ellilik!

— «Salih!»

— «Hop dedik âbi!»

— «Aman dikkat et aslanım, hoplarken bir yerin incinmesin...»

— «İncinmez abi... Emrin?»

— «Hesap!»

— «Kırk dört lira, altmış beş kuruş abi.»

— «Hadi kırk dördünü anladık, altmış beşi ne oluyor bacadık?»

— «Canın sağ olsun abi, kırk dört olsun, bizim olsun!»

Hesabı gördükten sonra, gel-digimiz gibi gene kolkola uzaklaştık...

Sabahleyin bir de baktım, bizim tayfa tam liste karşımda:

— «Ulan, akşam babayla içer-siniz ha?»

— «İçeriz elbette. Sıkıysa siz de için!»

— «Biz de içeriz aslanım. Biz adam değil miyiz yani?»

— «Belli olmaz...»

— «İstedin mi kızı?»

— «İstedim...»

— «Ne dedi?»

— «Ne diyecek? Senden iyisine mi vereceğim, dedi.»

— «Hadi ordan zilli!»

— «Görürsün sen zilliyi. Yarı takayım kızı koluma, ver elini İzmir...»

— «Cart!»

— «Cart ya!»

— «Kura çekelim,» dedi, Tabansız Kâmil. «Kim kazanırsa, babayı bu akşam o götürecektir Salih Dayı'ya. Tamam mı?»

— «Tamam!»

İlk kurayı Kıntaş Ali kazandı. Sonra sırayla: Bacak Ahmet, Cokey Hamdi, Tabansız Kâmil, Altındış, Sulu Ziya ve ister istemez sıra tekrar bana geliyordu.

Hadi, kahvesine çayına bir diyeceğimiz yok, helâl olsun. Ama bundan böyle, her hafta Salih Dayı'ya yatıracağımız ellilikler!.. Ah şu benim kırılmalı kafam!

Dedik ya, kız kız değil, babacığının döner sermayesi mübarek!..

Ruşen Hakkı

Adres: Ruşen Hakkı

Tapu fen memuru

Sarıgöl, Manisa

Kâfi sebep..

İtalya'da kocasından boşanmak isteyen bir kadına hâkim sorar.

— Boşanmak istemenizin sebebi nedir?

— Kocam eski bir subaydır. Bizi her gece sivil savunma deneylerine zorluyor. Bu sebeple bütün bir gece tam üç kere sığınağa koşuyor ve geri geliyoruz.

— Bu ayrılmanız için kâfi bir sebep değil..

— Evet ama kocam kötürüm bir adamdır ve onu ben sırtımda taşımak zorunda kalıyorum.. Hâkim duralar..

— Bunu da kâfi bir sebep olarak görmüyorum.

— Fakat efendim.. Biz şehrin en yüksek binalarından birinde ve on altıncı katında oturuyoruz. Bir aydır da asansörümüz bozuktur..

Eski Defterlerden

Emir kulu

Niğdeli Haralâmbö, çırağı Pavli-den çok memnundu. Pavli de hakikaten çok hamarat, çok iyi bir çocuktur. O kadar uysal, öyle itaatlıydı ki ustası mahcup oluyor, iş buurmağa korkuyordu.

Pavli iki senedir Haralâmbonun yanında çalışıyordu ve ondan kocası kadar Madam Haralâmbö de memnundu.

Madam Katina, otuzunu geçmiş, kırka yaklaşmıştı. Fakat kalbi henüz taze idi. Pavli gibi yirmisinde bir genç, elbette bu taze kalbi titretirdi. Kocasının dükkânda bulunmadığı zamanlar Madam Katina, Pavliye pek fazla iltifat ederdi. Bu iltifatlar günün birinde âşık maşuklukla nihayet buldu.

Madam Katina için artık yeni bir hayat başlamıştı ve bu yeni hayatından memnundu. Karısının daima güler yüz göstermesi Haralâmböye da pek neşelendiriyor, pek keyiflendiriyordu.

Bir gün Haralâmbö, pazardan gelmişti, yorgundu, sıkın ayakkaplarını çıkardı, Pavliye verdi:

— Haydi, oğlum, benim terlikle-rini getir...

Pavli derhal, dükkânın üstündeki daireye koştu. Ustasının odasına girdi. Orada Madam Katinaya tesadüf etmişti. Derhal kucaklaştılar. Pavli, terlikleri alıp çıkıyordu. Sofada hizmetçi Marikaya rastgeldi. Marika da şakrak, enfes bir kızdı. Pavli, kendini zaptedemedi. Marikayı da kucakladı. Fakat madam Katina bunu görmüştü:

— Pavli, Marikaya da mı?
— Ne yapayım? Ustam emretti!
— Ustan mı?
— Öyle, istersen bir daha sorayım. Merdivenden sarkarak bağırdı:

— Usta, yalnız birini mi?
Haralâmbonun sesi hiddetle gürledi:

— Yine sersemliğin üzerinde Pavli... Yalnız biri ne işe yarar ki... İkisini de, Üçünü de...

Pavli, muzafferane Madam Katinaya döndü:

— İşte duydun ya... İkisini de, diyor!

Karga

Kira l

Ösep, çocukluk arkadaşı Onniği götürür görmez boynuna sarıldı. Hararetili hararetili kucaklaştılar. Ösep sordu:

— Ne âlemlerdesin? Görünmoor-sun.

— Seni gördüğüm çok iyi oldu, bilirsin! Ben evlenorum.

— Hayırlısı olsun!

— Ancak ev bulmak müşküldür, ahbar! Ne edeceğimi şaşırmışumdur. Senin evlerin birini bana kiraya vermezsin?

— Senden sakınacağım? Helbet!

— Fıatı da konuşalım, olmaz?

— Dört odalı bir evim yeni boşalmıştır. Tıpatıp sana göredir. Ay-lığı fazla değil, kırk lira aylıktan seneliği dört yüz seksen lira...

— Çoktur ahbar!

— Haydi dört yüz elli olsun!

Hemen kontratı yaptılar. Ösep de memnundu, Onnik de...

Ertesi sene kontratı yenilerler-ken Onnik itiraz etti:

— Bir çocuğum oldu, hiç insaf etmezsin?

— Dört yüz yirmi beş lira olsun!

— Oğlum, her sene böyle ayıklamakla başa çıkar mı? Bir İttihatçı bulup bir defa bahçene ayak bastır, kıyamete kadar ot bitmez.

— Mersi, teşekkür ederim.
Onnik üçüncü senenin kirasını üç yüz yetmiş beş liradan istiyordu:
— İkiz çocuğum oldu, insaf!
Ösep, kabul etti.
Sene ortasında idi. Ösep, Onniğin karısını sıyahlar giymiş gördü:
— Geçmiş olsun Madam, matem-desiniz?

— He!.. Onnik mefat oldu...
— Onnik mefat oldu ha? Hasta idi, ne idi? Neden ötürü kalıbı dindirdi?
Madam Onnik, başını eğdi, çehresi pembeleşti:
— Evin kirasını daha indirip be-dava oturmak efkârında idi de!..

Karga

Busenin Sesi !

Güzel Macar kıızı, güzel Macar kıızı,
Öptürmez misiniz o küçük, kırmızı
Dudaklarınızı?

Ben Türküm, siz Macar, kan kardeşliği var,
O halde böyle bir buseden ne çıkar?
Ses çıkar, o kadar!

Tunada yıldızlar pırıldaşırlarken,
Geç kaldım sanıp da kaçmayın, çok erken..

Korkmayın gecedən..

O narin kolları boynuma sarın da
Margit adasının bu sonbaharında,

Kuytu yollarında

Verin şu Türk'e bir tek buse.. Bir buse!
Çekiniş demeyin: Birisi görürse...

Kimse yok, hiç kimse!

Ay saklanıp bulutlara yolu kararttı,
Ağaçların dallarında karanlık arttı,

İki genç öpüştüler,

Çimenlere düştüler...

«Buseden ne çıkar?»

«Ses çıkar, o kadar!»

Türk gencinin bu sözleri yanlış değildi,
Takvimlerde ancak üçyüz yaprak eksildi,
Ve sonunda bir ses çıktı o buselerden:
Bu bir cüce yaygaraydı beşikten gelen!

(Peşte 29 Ağustos 1918)

Enis Behiç

— Ver paraları, senin çaldığını yetmiş kişi görmüş!
— Ne çıkar polis efendi, yetmiş bin kişi de görmemiştir!

Avukatın yazıhanesine gitti. Hiç kimse gelmemişti henüz. Yazıhanenin tozlu pencere camları. Tozlu, kirli ama boy aynası gibi, boy aynası kadar işe yarıyordu. Neclâ bu camlarda sık sık kendine bakardı. Filiz de sağdan baktı kendine, soldan baktı, önden, görebildiğince arkadan. Neclâ'nın arkadan görünüşüyle kolları. Kolları gerçekten kalın kalındı. Allah Neclâ'nın kolları gibi kalın kalın yaratmamışsa... Ama belki de çocukluğunun dar-madağın geçmesindendi. Babasına vardığı sıra annesi on dört mü, on beş mi yaşındaymış ne. Filiz'in kundağını atar atar komşu kızlarıyla ip atlamağa gidermiş. Bu yüzden güneş altında uzun uzun kalmış Filiz, sağ gözü güneşte bozulmuş. Bozulmuş ama, dışardan bakılınca kimse seçemiyor. Tam tersi. Belki de erkekler üzerindeki çarpıcılığı buradan geliyor.

«— Gözler, ah o gözler anam babam!»

«— Gözlerinizden aşk akıyor biliyor musunuz?»

«— O bakışlar kimbilir kimlerin canına okuyacak!»

«—»

«— ...»

Gözleri değil de kolları. Bundan sonra çalışıyor. Bol bol et yer, kalınlaştırır kollarını. Fakat şu yüksek topuklular. Gerçekten çok güzel!

«— Güzel tabii, tabii güzel. Sana ne? Sana verirsem giyme!»

«— Giymem tabii. Mahmutpaşa işi, taksitle alınmış, âdi şeyler. Öldürseler giymem!»

«— Seninkiler nerden alındı?»

Çalımla:

«— Krokodil mağazasından!» demişti. «... Bizimkiyle uğradık geçerken. İki üç tane alalım dedi de ne yapacağız? dedim...»

Gene yüksek sesle:

— Pis!

Birden ürktü kendi sesinden. Acaba bir duyan olmuş muydu? Çevresine bakındı, kulak verdi, tıss. Rahatladı.

Kolları Nur'unukiler gibi olsaydı hiç olmazsa.. değil, değil, ayakkapları çok güzeldi kim ne derse desin. Neclâ'ya, Neclâ'nın Krokodil'ine rağmen, hiç kimse-nin böyle güzel pabuçları olmazdı işte zorla mı? Demin otobüste gelirken.. O, kara bıyıklı, az berisindeki sarışın, boyuna arkadan bindiren kırkbeşlik pos bıyıklı, başkaları. Ya dudakları acemice boyalı kart karımn dik dik bakışı? Ööö! Günün birinde Filiz de mi öyle kartlaşacak? «... Allah yazdıysa bozsun. Filiz hiç yaşlanmıyacak. Ne yaşlanacağım, ne de... kartlaşacağım!» Evet evet, hep böyle, hep bu kadar, çocuk kalacak. Yaşlı, genç erkekler ardından koşacak, lâf atacaklar. Gittiği her yerde hemen ilgi çekecek, saygı görecek ama bu saygı yaşlılara gösterilen baştan savma, riyakârca bir saygı değil, içten, sımsıcak, sevgi dolu.

«— Nereye gitsem herkes bana bakıyor. Kollarımın inceliğinden hiç kimse söz açmadı şimdiye kadar. Belki de benim kurun-

Filiz

tum. Kollarım haminnemin filân dedikleri gibi bana göredir, dışardan hiç kimse ince bulmuyordur!»

Avukat penceresinin tozlu camlarında yeniden baktı kendine.

«— ...İnce bulsalar neden söylemesinler. Yavrum çok tatlısın ama kolların çok ince diyebilirler. Demiyorlar. Neclâ bile demedi. Demek ki değil!»

Birden depodaki kitaplar arasından Karneci'nin bir kitabını hatırladı, kendi kendine öğüt verdi:

«— Yavrum Filiz, üzüntüyü bırak, yaşamağa bak!»

Sonuncu bakışında gene ince buldu, kızdı.

«— Amaaan şu pis camlar da. O hayvan ne diye silmiyor sanki? Mavi briyantınle saçlarını oğup tarasın anca. Eşek. Fakat Neclâ hanım, bir gün ben de ruj, oje, görürsün sen. Mavi hususiline inadına görüneceğim. Maksadım fenalık değil, vallahi değil. Sana tutuluyorum da ondan. Ne? Metelik vermez mi bana? Kafamı kızdırıyorsun ama Neclâ. Vallahi karışmam, oynama benimle. Ben oynanacak kız değilim. Vallahi karışmam. Ayol dudaklarını filân boyamağa ne hacet? Arada gelip geçerken ne biçim baktığı gözümde kaçıyor mu sanıyorsun?»

ma benimle. Ben oynanacak kız değilim. Vallahi karışmam. Ayol dudaklarını filân boyamağa ne hacet? Arada gelip geçerken ne biçim baktığı gözümde kaçıyor mu sanıyorsun?»

Merdivenlerde ağır ağır çıkan birinin ayak sesleri. Bir suçtan kaçarcasına, ayaklarının uçlarında depo kapısına geldi. Anlamıştı, sağdaki ufacık moruk. Arada dilenci, paçavracı ya da kuş yemi satan küçük kızların çekinerek yazıhanesine girdikleri mavi gözlü ihtiyar. Neclâ «Sübyancı!» diye fısıldamıştı.

— Vay, merhaba yavrum. Nasılsın?

Filiz, süt koka koka:

— İyiym amcacığım, teşekkür ederim!

Orhan Kemâl

PİVALE adı ağız tadı

(Reklâmcılık: 4136—266)

Mavi gözlerde kuşku, çevreyi âdeta kokladıktan sonra:

— Sen bugün benden de er-kencisin. Başka gelen oldu mu?

— Hayır, olmadı.

— Fakat bu ne şıklık? Bu ne güzelliğ yavrum?

Eli titreye titreye geldi, çene-sini okşadı:

— Pırlanta yavrum benim, el-mas evlâdım. Maşallah maş-sallah. Allah kem nazardan sak-lasın seni...

Göz kırptı:

— Neden arada benim odaya kaçamak yapmıyorsun? Çayım var, kahvem var, kakaom bile var kız. İstersen sana dondurma getirtirim. Bu ayakkaplar da hani pek yakışmış. Yeni mi al-dın?

— Yeni aldım amca, dün.

— Kaça?

Omuz silktili:

— Ne bileyim? Taksitle aldım!

— İnsan aldığı malın fiyatını bilmez mi? Bana bak, taksitçilere fazla sokulmağa gelmez ha! Şayet taksit veremezsen, elin dar olursa bana gel, ben veririm götürürsün. Oldu mu?

Ah ihtiyar kurt, ah kaşer ah!

— Peki amcacığım, peki ama...

— Aması ne?

— Elimde olmaz da veremez-sem ne olur?

— Taksitçiler analarının gözü-dür. Ödeşelim derler!

— Yani ne demk?

Mavi gözlü, ufacık ihtiyar keh keh güldükten sonra:

— Yani, dedi, şu elmaları, ki-razları okşamağa kalkarlar!

Merdivende yeni bir ayak sesi. Tavşanı hatırlatan ufacık, kurt zanpara odasına kaçiverdi. Filiz içten içe gülerken «Sanki» dedi, «... Sen de aynı şeyi yapmaz mısın? Ha taksitçiye okşatmışım, ha sana!»

Merdivenin karanlığında avukat kâtibinin ısıll ısıll taralı saç-ları.

Filiz hemen ciddileşivermişti. Hattâ depoya kaçmak geçti içinden bir an. Geç kalmıştı. Kaşla-rımı ince ince, kara kara çatıp kaldı olduğu yerde.

Avukat kâtibi Filiz'i değişik giysileri içinde bulunca şaşaladı bir an. Durakladı. Gözleri parladı. Bir şeyler söylemek.. Olma-dı. Ama söylemesi de gerekiyordu:

— Günaydın Filiz hanım. Maşallah...

Filiz'in kaşları hemen ince ince, kara kara çatıldı:

— Ne maşallahı?

— Hiç, yani, şey...

— Ne?

— Yüksek topuklular, eteklik, bulöz...

— Evet?

— Çok yalancımış da...

Hoşuna gitti:

— Mersi.

Beriki şımardı:

— Çok da güzelleşmişsiniz. Her zaman güzelsiniz ya, şimdi her zamandan çok!

Bu oğlanı sevmiyordu ama, onu öğünüşü. Ögen her insana duyulan sempatinin tıpkısını duydu Filiz. Ne diye kaşlarını çatıyordu? Niçin kızacaktı ona?

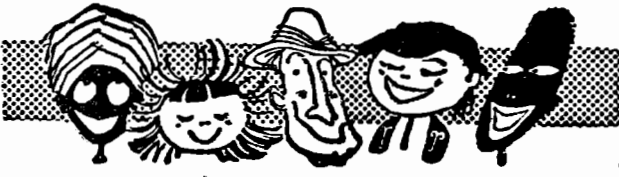
— Mersi mersi. Beni şımarta-caksınız...

(Devamı var)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

18

MİLLETLER GÜLÜYOR.

Dâvetler

İki genç kadın arasında:
— Ne güzelsin Jacqueline!
Ama dün geceki davetimde yüzün ölü gibiydi neden?
— Haklısın, çok berbatım!
Ne yaparsın? Sıkıntılı toplantılarda hep böyle olurum!!

Rejim

Çok şişman bir kadın doktora muayene oluyordu:
— Madam, dedi, doktor, günde iki kere yeşil salata ve biftek yerseniz bu fazla kiloları hemen atabilirsiniz!..
— Ah ne iyi! dedi kadın, yemeklerden önce mi, sonra mı doktor bey?...

Kim?

Karısı Jean'ın kapının önünde karşıladı:
— Sevgilim! dedi, terzi fatu-rayı göndermiş bak!
— Bunu bana (laha önce göstermiştin. karıcığım!
— Ha! O sen miydin?...

Kutlu olsun!

Gece yarısı, Jules eve körkütük sarhoş geldi. Kendini bir koltuğa atarken, karısı da hemen başına dikildi:
— Sersem herif! dedi, içmeği biliyorsun da bugün benim yaş günüm olduğunu hiç aklına getirmiyorsun!
Jules, karısının sırtını okşadı:
— Ne kıızıyorsun sevgilim! Ben de onu kutlamak için içtim ya!..

Zavallılar!

Mac Intosh tarlada pancar toplarken, yanına ken, ter içinde Mac Tavış yaklaştı:
— Zavallı Mac, dedi, haberin yok galiba amcan beş dakika evvel öldü!
— Ne diyorsun?..
— Ne yazık ki hepsi bu kadar değil. Yengen bu acıya dayanamadı, arkasından o da öldü.
Mac Intosh dalgın dalgın başını iki yana salladı:
— Ne şanssız insanlar vahu! dedi, ikisi birden dul kaldılar!..

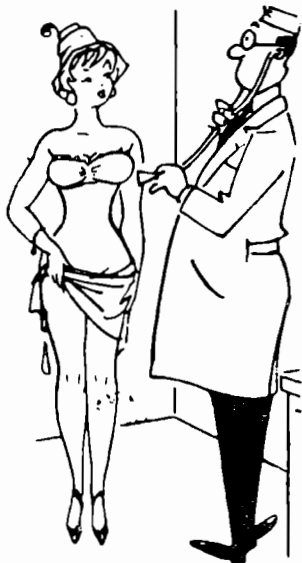
— Postayı yalnız bu kiracıma elimle getiririm!

Nereye gitmiş!

Mendel akşam yemeğine arkadaşı Cholem'in evine gider. Tam kalkacağı sırada bardaktan başanırçasına yağmur yağmağa başlayınca, Cholem Mendel'e o geceyi evinde geçirmesini teklif eder. Cholem de dinmek bilmeyen yağmura şöyle bir baktıktan sonra kabul eder.
Cholem'le karısı Mendel'in yatağını hazırlamağa giderler. Döndüklerinde Mendel'i salonda bulamazlar, evin her tarafını ararlar, dolapların içine, kanapelerin altına bakarlar, Mendel hiç bir yerde yoktur. Bu berbat havada nereye gitmiştir?...
Aradan yarım saat geçer, kapı çalınır, Cholem açınca karşısında iliklerine kadar ıslanmış, koltuğunda ufak bir paketle Mendel'i bulur.
— Nerelerdeydin Mendel? der.
— Geceyi burada geçirmem için çok ısrar ettiniz, der, Mendel ben de gidip pijamalarımı aldım!...

Kar manzarası!

Khelm, sâkinlerinin aptallığı ile tanınmış bir kasabadır. Aralık ayının bir pazar günüyü. Senenin ilk karı yağmış, kasabayı bembeyaz bir örtü ile örtmüştü. Manzara muhteşemdi... Baş rahip ve arkadaşı Büyük Yaratıcının kudretli karşısında hayran, hayran etraflarına bakarlarken, o günün pazar olduğunu, halktan iane toplamak için kapı kapı dolaşmak lâzım geldiğini hatırlarlar.
— Ne yazık! dedi. Baş Rahip, bu güzel manzarayı siyah ayak izleri ile bozacağım!
Arkadaşı o'nun bu fikrine iştirak etti. Dört adam çağırdılar, baş rahip iane toplamağa onların sırtında gitti!...

— Maşallah... Bir de vizite parası mı istiyorsun?

— Bir fincancık şey rica ediyorum..
— Ne?..
— Ne olursa olsun!.

bir çalgıcının seyahati

izen:

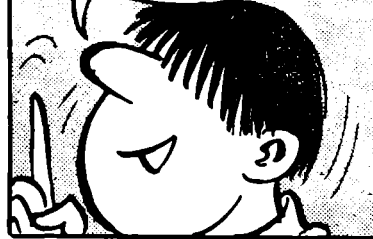
BÜLENT
SEREN

FREDERİK KENDİSİNİ ARABALARINA
ÇAĞIRAN BİR MADAM VE MÖSYÖ İLE
KONUŞMAKTADIR

87

ARKADAŞIM ALFRED MÜL-
LERİN NİŞANLISI... GAYET
ZENGİN BİR KADIN! SA-
TOSU FİLÂN VAR FAKAT
ARKADAŞIM DERDE BOĞUL-
DUĞUNDAN ONU HABER
VERMEYE GİDİYORDUM.
HEM BEN DE SATODAKI
KIZLARDAN BİRİNE
AŞIĞIM!

ARABAYLA GÜNLERCE YOL ALDIK-
TAN SONRA CENOVA'YA VARMIŞ-
LAR. FREDERİK'İN DE KILIĞINI DE-
ĞİŞTİREK ARABACININ YANIN-
DA ÇALIŞMASINI SÖYLEMİŞLERDİ!

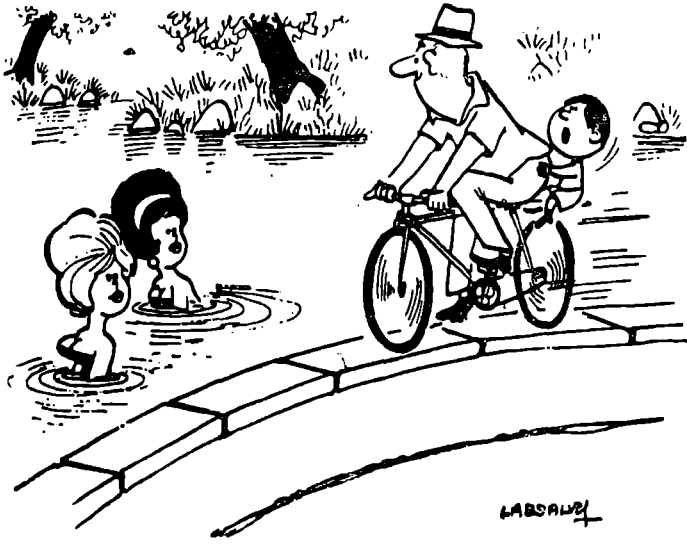
SABAHIN ERKEN SAATİNDE İŞE
KOYULAN FREDERİK ŞATOYA GİRDİ

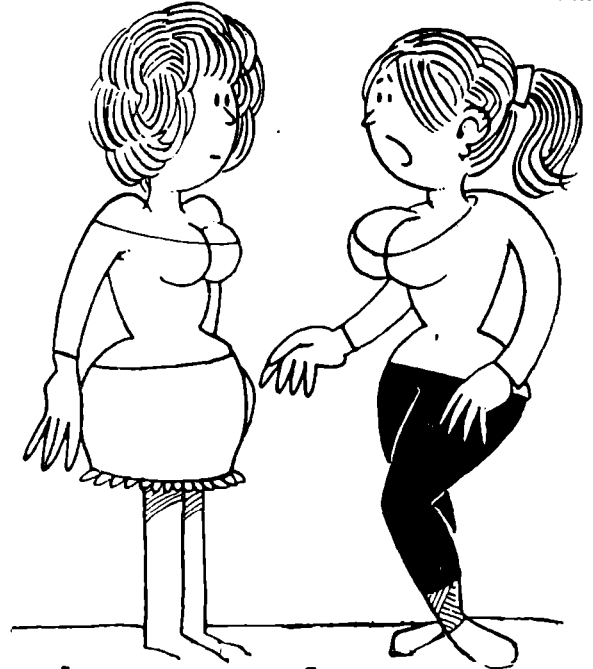
Dünya Karikatür leri

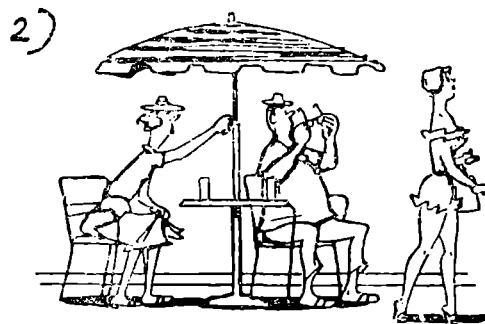
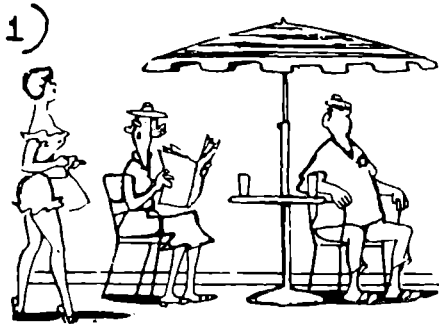
-ÇILDIRDIN MI KARICIĞIM? NE İŞİN VAR SAHNEDE?

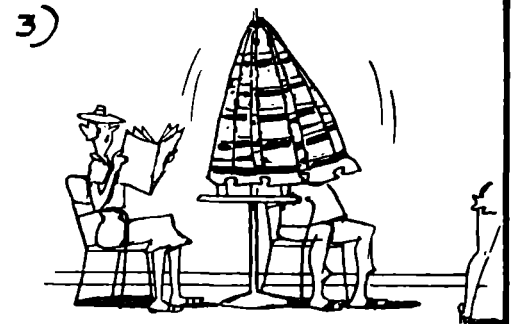
-HEEEY BABA, NEREYE GİDİYORSUN?

-NİŞANLIM HERGÜN MEKTUP YA-
ZA YAZA BENİ AŞIK ETTİ!..
-KENDİSİNE Mİ?
-HAYIR, POSTACIYA!..

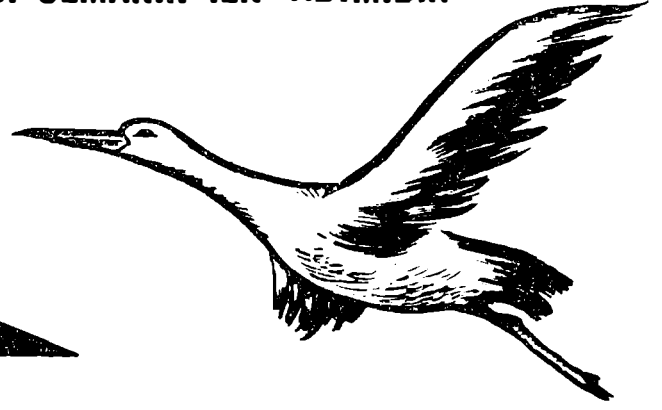
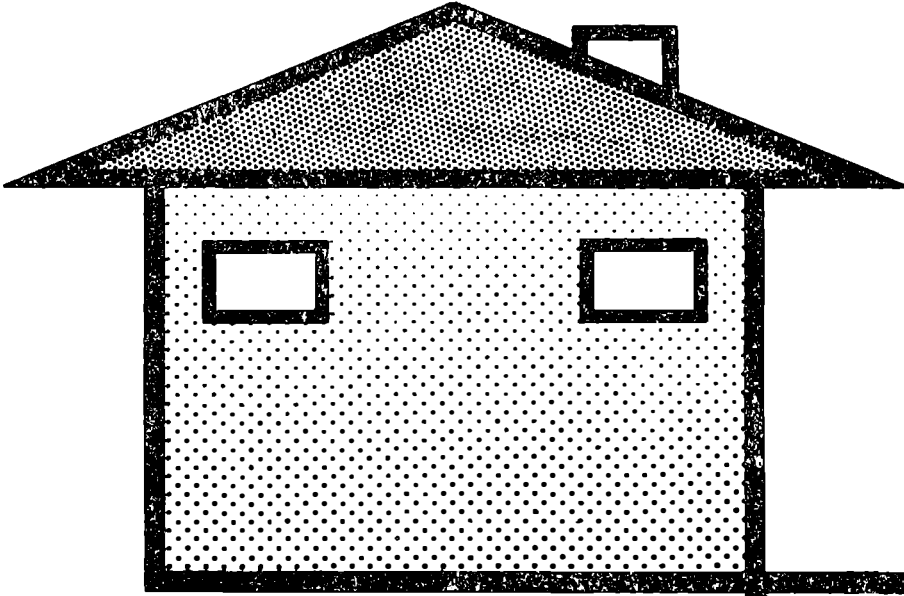

Y A Z I S I Z ...

İKRAMİYELİ AİLE CÜZDANI YUVA SAHİBİ OLMANIN İLK ADIMIDIR

265

1963 Yılı 4 üncü çekilişinde

800.000 lira tutarında

20

APARTMAN DAİRESİ

ve

1.000.000

liralık çeşitli para ikramiyeleri

2 adet	100.000 lira
4 adet	50.000 lira
10 adet	5.000 lira
100 adet	1.000 lira
1000 adet	200 lira
2500 adet	100 lira

ceman 3636 kişi 1.800.000 liralık ikra-
miyeler kazanacaktır.

İKRAMİYELİ

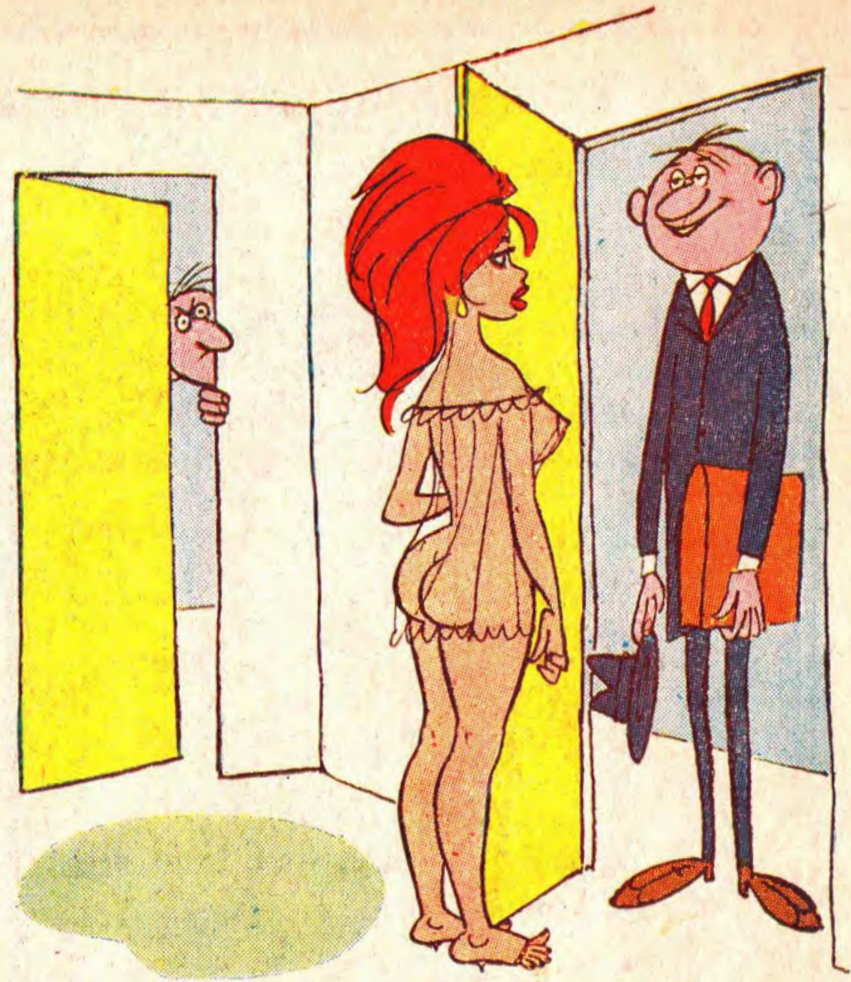
Aile

CÜZDANI

YAPI VE KREDİ BANKASI

bu çekilişe girebilmek için birikmiş paranızı en geç **20 KASIM** akşamına kadar
bankamıza yatırmalısınız.

YAPI VE KREDİ BANKASI

AKHAKA

